

משרד

מנהל
רשמי

מדינת ישראל

משרד המנושלה

6

א-2/5151

לערב מנהל משרד רה"ט

י. בן-אהרון - מנהל נ. מ. (א.מ.ק.)

מ. ללא טמ - מנהל המל"מ ודגל בן-אליהו

2.2.1997 - 10.5.1997

מס' תיק מקורי

מחלקה

מדינת ישראל
משרד המנושלה

שם תיק: י. בן-אהרון - א. מ. קל. תיק ללא שם
מזהה פנימי: 5151/2-א

מזהה פריט: R00033g
כתובת: 3-312-5-7-2

תאריך הדפסה: 17/09/2020

43.5

א

סלע

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

נא לשלוח

שודר בתוכנית: ערב חדש

בתאריך: 10.5.87

בשעה: 17.00

בטלוויזיה החינוכית הישראלית

ל110502

ב9242

דן מרגלית:

ערב טוב, ביום חמישי אחר הצהריים שאלנו כאן את ממלא מקום ראש הממשלה ושר החוץ שמעון פרס אדוני מה תוכנית השלום שלך, ושוחחנו על כך במשך כמחצית השעה, היום יום ראשון, ערב הדיון בקבינט הממשלתי, על היוזמות המדיניות האחרונות נקדיש את מחצית השעה הקרובה לשאול את האיש הבכיר ביותר בממשלה את ראש הממשלה יצחק שמיר, אדוני מה תוכנית השלום שלך. אבל כל זאת לאחר עדי טלמור והחדשות בבקשה.

דן מרגלית:

אדוני ראש הממשלה, אתה ידוע כאדם שאין לו לא כשל לשון ולא כפל לשון והנה בשבוע שעבר אמרת שאתה יכול

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-2-

לומר באופן מוסמך שיש לך יסוד לחשוב שהמערך מוכן לשבת
למשא ומתן עם אש"ף, על סמך מה?

מר שמיר:

יש לי ההוכחות, אבל אני בדרך כלל אינני נוהג
לפרסם את אשר לא צריך לפרסם. ואני אמשיך לומר שמה
שאמרתי הוא נכון, אבל על סמך מה אמרתי לא אומר היום,
ונדמה לי שכל יום מתווסף משהו המאמת את אשר אמרתי.

דן מרגלית:

אתה מתכוון לידיעות שאברהם טמיר אחד משני
המנכ"לים של משרד החוץ שוחח עם ראש ממשלת מלטה וראש
ממשלת מלטה אמר שטמיר העביר לו שדר דרכו אל ערפאת
מאת שמעון פרס, לזה התכוונת.

מר שמיר:

אני רוצה לומר לא לזה התכוונתי כאשר אמרתי את
אשר אמרתי, אבל אני רוצה לומר שראש ממשלת מלטה אין
לו שום קשר עם הליכוד והוא איננו מקור ליכודי. וזה
קצת תמוה מה שהוא אמר ומה שהוא סיפר.

דן מרגלית:

אתה מאמין לראש ממשלת מלטה או למר טמיר?

סלע

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-3-

מר שמיר:

אני אינני מאמין בוא נאמר במאה אחרת לשניהם.

דן מרגלית:

כן, זה אמירה מרחיקת לכת במיקצת.

מר שמיר:

אמרתי במאה אחרת.

דן מרגלית:

אבל לא זאת ההוכחה שהתכוונת אליה כאשר אמרת שיש
לך מידע מוסמך.

מר שמיר:

לא, לא, זה בין היתר, בין היתר זה הוכיח במידה
מסויימת אם נאמין לדברים ששמענו את אשר אמרתי, חוץ
מזה אם אתה מדבר על מר שמיר, הוא התבטא גם בכמה וכמה
רעיונות שלפי דעתו צריך לדבר עם אש"ף, ואש"ף ישתתף
בסופו של דבר במשא ומתן הוא איננו מתנגד להשתתפות
אש"ף.

דן מרגלית:

מר שמיר, מר פרס מעלה את תוכנית לוועידה
בינלאומית או כפי שהוא קורא לזה פתיחה בינלאומית. אני

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-4-

חושב ששלושת היסודות שמציג מר פרס הם כך: נציגי המעצמות יבואו ללילה אחד למקום המפגש, יפתחו את הפתיחה הבינלאומית, אך כך יתקיים משא ומתן ישיר בועדות מישנה למשל ועדה ישראלית ירדנית. לועדה הישראלית ירדנית הזאת לא יוזמן אש"ף. אם אחד מן הצדדים בין אם מעצמה עויינת, או הגורם הערבי ינסה לשנות את תנאי הפתיחה הבינלאומית אנחנו והאמריקאים איתנו יפרשו מן הפתיחה הבינלאומית.

ואני רוצה קודם כל לשאול אותך אדוני האם אתה מתנגד לתוכנית הזאת או שאתה חושב שהתוכנית הזאת של מר פרס איננה תוכנית מציאותית?

מר שמיר:

אני אגיד קודם כל דבר אחד, אני בעד שלום. אני בעד שלום עם ירדן, כיון שירדן היא השכנה שלנו, הקרובה ביותר, הגבול שלנו איתה הוא הארוך ביותר, ויש להגיע ליחסי שלום ואינני רואה בעיות מיוחדות וקשיים מיוחדים בהשגת המטרה הזאת של שלום עם ירדן, וגם כאשר הקימונו כבר את ממשלת האחדות הלאומית אמרנו בפירוש שאנחנו נפנה אל ממשלת ירדן או מלך ירדן, נציג להם משא ומתן ישיר על שלום ונשמע את עמדותיהם, העמדות שלנו תהיינה מבוססות בדרך כלל על הסכמי קיימפ-דייבד ואנחנו מאמינים, ואני מאמין, שאם נגיע למשא ומתן כזה, משא

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-5-

ומתן ישיר שלא יהיה מוגבל בזמן ולא יהיה תחת לחצים של גורמים אחרים הרי יש תקוה להאמין שאכן נגיע לשלום.

דן מרגלית:

מר שמיר סליחה רגע אחד, לפני שאני חוזר לשאלתי הקודמת כבר שאלתי הבאה. האם זוהי התוכנית החדשה של הליכוד שיכול להיות שתציג כבר מחר בקבינט משא ומתן ישיר כאשר ישראל מציעה את קיימפ דייויד והירדנים יכולים להציע מה שהם רוצים?

מר שמיר:

תראה כמובן ששום תוכנית שאנחנו נציע איננה יכולה להיות מנוגדת לעקרונות הדברים האלה. כיון שקיימפ דייויד הוא המסמך היחידי המחייב למעשה אותנו, את מצרים, ואת ארצות הברית בכל הנוגע לפתרון הבעיה הפלשתינאית.

דן מרגלית:

אבל לא את ירדן שהיא איננה שותפה להסכם.

מר שמיר:

לא את ירדן, אבל זה מחייב אותנו, זה מחייב את ארצות הברית ואנחנו נציע זאת לירדן, את ירדן זה איננו

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-6-

מחייב מכיון שירדן לא השתתפה במשא ומתן הזה. אנחנו רוצים להרחיב את המשא ומתן על שלום ואנחנו מציעים זאת לירדן ונציע זאת לירדן.

דן מרגלית:

וזה מה שהליכוד יציע מחר בקבינט מר שמיר?

מר שמיר:

העקרונות הם דומים, אנחנו נציע משהו יותר קונקרטי. הליכים מסויימים, מועדים, אבל עקרון הוא זה, העקרון הוא שישראל תציע משא ומתן ישיר, כמובן משא ומתן ישיר, לא ועידה בינלאומית ועל הבסיס של קיימפ-דייויד. ואנחנו מוכנים לקדם בברכה את השתתפותה של ארצות הברית או בוא נגיד אחרת את עזרתה של ארצות הברית במשא ומתן בינינו לבין ירדן.

דן מרגלית:

מר שמיר זרוק לנו עצם, יש פה שני מליון צופים שצופים בך הרגע, מה זאת אומרת תציע תהליכים נוספים מה זאת אומרת מועדים? תן משהו.

מר שמיר:

הליכים, הליכים.

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-7-

דן מרגלית:
מה למשל?

מר שמיר:
טוב עניין של זמנים, מקומות, דברים של פרוצדורה, מכיוון שהרי תוכנית צריכה לכלול לא רק עקרונות, אבל כפי שאמרתי אני שומר את זה לישיבה שלנו, לישיבת הקבינט ובדרך כלל אני חושב שהמשלה ובמקרה זה הקבינט צריכים להיות הראשונים בשמיעת תוכנית מעין זאת.

דן מרגלית:
רק עוד שאלה אחת בעניין זה, כשאתה אומר פרוצדורה זה בלי הסובייטים והסינים?

מר שמיר:
אנחנו מתנגדים לוועידה בינלאומית, אנחנו חושבים שהשתתפות הסובייטים והשתתפות הסינים והשתתפות האירופאים לא יוסיפו שום דבר לסיכויי השלום אלא להיפך, יגרעו ממנה.

דן מרגלית:
ואם חוסיין אומר אני לא יכול לבוא בלי ועידה בינלאומית, בלי פתיחה בינלאומית, הרי אתם ..

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

סלע

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-8-

מר שמיר:

הוא כבר אמר, הוא כבר אמר זאת.

דן מרגלית:

הרי אתם הישראלים אינכם מוכנים להציע לי מה שלדעתו של חוסיין הוצע לסאדאת אינם מוכנים להציע לי מראש את כל מה שאתם קוראים יהודה ושומרון ואני חוסיין קורא הגדה המערבית.

מר שמיר:

יש הבדל, יש הבדל בין סיני ובין יהודה ושומרון ונדמה לי שגם המלך חוסיין מבין את ההבדל הזה. על כל פנים הוא רומז על כך. ועל כן אין זאת אומרת שאנחנו צריכים בדיוק להציע למלך חוסיין את אשר הוא רוצה ולא צריך להתייחס כאשר הוא אומר לא, זה לא. אנחנו שמענו מסאדאת לפני שהוא בא לירושלים הרבה שנים, עמדות עוינות מאוד לישראל, התבטאויות מכאיבות ממש, מעליבות, פוגעות, וזה לא מנע ממנו יום אחד להתייצב בירושלים ולומר בוא ננהל משא ומתן, וזה היה משא ומתן ישיר.

דן מרגלית:

אבל רק אחרי שמשו דיין ז"ל הציע לתואמי או לפחות מר מנחם בגין יבדל לחיים ארוכים, הציע לסאדאת בקינג דייויד בירושלים בעצם את כל סיני.

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

סלע

"סלע" סוכנות לקטעי עתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-9-

מר שמיר:

תראה אין דמיון מלא בין שני ארועים בהסטוריה, אף פעם, יש שוני של תנאים, יש שוני של אישים, של נסיבות. אני אינני אומר שזה יכול להיות בדיוק כפי שזה היה בקיימפ-דייויד. אני רק אומר שלא צריך אף פעם להתיימש גם בחיפושים אחרי השלום.

דן מרגלית:

מר שמיר אני חוזר לשאלה שלא שכחתי, ובכז אתה מתנגד לתוכניתו של מר פרס כפי שנדמה לי הצגתי אותה בצורה מוסכמת או שאתה חושב שהיא איננה מציאותית?

מר שמיר:

היא גם איננה מציאותית, ואני מתנגד לוועידה בינלאומית. בין אם הסכסוך בינינו ובין שכנינו הערבים לא יקרב את השלום. הוא יסבך אותו, הוא יעשה את הבעיה יותר מורכבת. לכן עמדתה של ישראל היתה תמיד משא ומתן ישיר. ועל כן בכלל לא היו ויכוחים. אני אינני מאמין באיזו שהיא הצגה של טקס, של פתיחה, שלהצגה זאת יבואו גדולי עולם ויסתפקו בכך.

דן מרגלית:

עובדה שהם היו בדצמבר 73 בלילה אחד שכזה שהם

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-10-

נהנו מאוד ואחר כך הם התפזרו.

מר שמיר:

שוב פעם זה איננו דומה, שם הנושא היה קונקרטי, ברור, איך לסיים את המלחמה בסיני, פה זה אחרת לגמרי, אנחנו יודעים את עמדתה של ברית המועצות, אנחנו יודעים שהיא חוזרת ואומרת שהיא רוצה בועידה של ממש, בועידה של דיונים, בועידה שכל הנושאים יובאו לפני הועידה, אני דיברתי עם מיטראן בפריס, הוא אמר לי תראה על ועידה מעין זאת שאני מצדד בה, על הדרכים שלה, על הפרוצדורה שלה צריך להתנהל משא ומתן ממושך בין כל המשתתפים בה ועוד איש לא דיבר איתי על כך. זה טעון דיון, זה טעון משא ומתן, אי אפשר להפוך את כל העולם לסטטיסטי. אבל גם כך אינני מאמין באפשרות הזאת אינני מאמין שהשפעת ברית המועצות והשפעת סין והשפעת האירופאים על תהליך כזה יכולה לקרב את השלום. היא יכולה רק לפגוע באינטרסים שלנו ולסכן אותם.

דן מרגלית:

אמר מר פרס מה אתה מודאג, האמריקאים מוכנים לחתום איתנו על מיזכר הבנה, אם ינסו הסובייטים, הסינים, הצרפתים או איזה שהוא מן הגורמים הערבים לשנות את דרכי הפתיחה הבינלאומית האמריקאים קמים ואומרים THANK YOU ואנחנו הישראלים אומרים תודה רבה

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-11-

ואנחנו הולכים ביחד חבוקים מהועידה הבינלאומית.

מר שמיר:

אפילו בארועיזיון לא נוהגים כז. תראה לא נכנסים
לאיזה שהוא דבר רציני על מנת לעזוב אותו. זה לא נראה
רציני, מה זה נעזוב, נכנס ונעזוב. אני בטוח שאם
ישראל תכנס לתהליך כזה לפי יוזמתו של פרס היא לא תמהר
לעזוב אותו. גם כשהתנאים ישתנו וגם כשלא יראו לה. ועל
כן לא צריך לסמוך על תזכיר ההבנה וכן הלאה, אנחנו
צריכים לדאוג לכך שהתנאים של המשא ומתן לשלום יהיו
כאלה שיתנו סיכויים לשלום ולא יכשילו אותו מראש.

דן מרגלית:

מר שמיר יש היום מאמר של מי שהיה מזכיר הממשלה
אריה נאור בידיעות אחרונות והוא אומר ...

מר שמיר:

או...

דן מרגלית:

למה? והוא אומר שהתנגדות הליכוד...

מר שמיר:

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-12-

טוב.

דן מרגלית:

~~אני בלעדיו. אני אשאל את השאלה מטעמי, האם~~
התנגדות הליכוד לתהליך שמציע מר פרס איננה עלולה
להעמיד את מדינת ישראל, או את הציבור בישראל בפני
התחושה, כתוצאה מעמדת הליכוד, שהברירה האמיתית היא
בין שלום ובין שטחים דבר שהליכוד מעולם לא רצה להציג
כדילמה המציאותית של מדינת ישראל.

מר שמיר:

תראה זהו ניפוח מלאכותי של הבדלים שצריכים
שרוצים ליצור. אגב אריה נאור, אני מצטער על
ההשתתפות בכל המסע הזה, אבל אומרים אצלנו שגם כאשר
היה מזכיר הממשלה לא שבענו נחת ממנו. אבל זה כמובן
נושא צדדי, אבל במקרה הזה, במקרה הברור הזה מי שרוצה
להציג את הנושא הזה שלום או שטחים אתה לא תוכל לעכב
בעדו, אתה לא תוכל למנוע ממנו, וכפי הנראה שמי שרוצה
לכפות על ישראל השתתפות בועידה בינלאומית כמו כל אותם
הגורמים הבינלאומיים אני אומר, אני לא מדבר ברגע זה
על הישראלים, הם רוצים באמת להשיג על ידי הועידה
הזאת את יציאתה של ישראל מיהודה ושומרון וממזרח
ירושלים, זוהי מטרתם, הם אינם מסתירים אותה.

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-13-

דן מרגלית:

מר שמיר בימים האחרונים, כבר דיברנו בנושא הזה. מדברים על עיצוב או עיבוד או גיבוש תוכנית שלום מטעם הליכוד שתוצג בממשלה על ידך מחר ואולי לא מחר אבל במהלך הדיונים, אני רוצה לשאול אותך אם אתה סבור שאולי טעיתם בכך שבחודשים האחרונים לא עסקתם אתם הליכוד בנושא הזה, ונתתם לעומת זאת למר פרס לעבד את התוכנית או את היוזמה המדינית והוא עיבד אתה כפי שהוא הבין. אולי אתה היית צריך ליזום פגישה עם חוסיין במקום להניח לו להפגש עם חוסיין?

מר שמיר:

תראה אני לא אמרתי כלום על פגישות עם חוסיין. אבל אני תמיד הייתי בעד מגעים ישירים עם ראשיהן של מדינות ערב. אני חושב שמגע אישי בין מנהיגים ישראלים ומנהיגים ערביים זהו דבר רצוי, דרוש, יכול בהחלט להיות מועיל. ואני כל הזמן רציני בזה, לא תמיד זה הסתייע. הליכוד יש לו גישה ברורה, יש לו דוקטרינה כיצד צריך ואפשר להגיע לשלום. לא עלה כל ניתן לדבר כיום, אני חושב קודם כל צריך להגיע למשא ומתן ישיר ללא תנאים מוקדמים. ואני אומר לך, אני, הקיצוני, לפי דברי מר פרס, הסרבן, סרבן השלום. אני אומר לך שאני משוכנע מתוך ידיעתי את השאיפות של מנהיגי ארצות ערב, שניתן ואפשר להגיע להסכם שלום.

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-14-

דן מרגלית:

האם אתה מנסה לפגוש את המלך חוסיין?

מר שמיר:

תראה הייתי רוצה, למה לא? אני אומר לך אני מוכן
להפגש עם כל מנהיג ערבי.

דן מרגלית:

וגם מנסה?

מר שמיר:

גם עם אסאד. טוב אני לא צריך לדווח כפי שאתה
אומר לשני-מליון אנשים מה אני מנסה לעשות כל בוקר
וכל ערב.

דן מרגלית:

כן. מר שמיר, לא שהיינו מתנגדים לשמוע, אבל אני
מניח שאתה לא...

מר שמיר:

אני יודע כן.

דן מרגלית:

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-15-

שאתה לא מוכן לספר לנו. אתה גם לא מוכן להתייחס
לידיעה של שלמה נקדימון היום שפרס ראה את חוסיין
באחד עשר באפריל, ואז עובדה התוכנית שהוגשה אחר כך
כנייר אמריקאי.

מר שמיר:

טוב אם תהיה לך הזדמנות תשאל את מר פרס על כך.

דן מרגלית:

אז אולי אני רק אשאל אותך אם זה נכון שכאשר מר
פרס קרא בפניך את הנייר שאחר כך הפך לנייר עבודה
אמריקאי, הוא סרב למסור לך פיזית את הנייר הזה?

מר שמיר:

טוב אני אינני רוצה להכנס לפרטים כאלה, זה
באמת איננו מעניינו של הציבור כולו. אבל היו פה כמה
דברים באמת תמוהים. אבל זה לא העיקר. העיקר זה הרי
איך משיגים את השלום, איך מתקדמים במאמצים להשיג שלום
ובטחון גם יחד, זאת הבעיה.

דן מרגלית:

מר שמיר לך יש עמדה מסויימת שרק קורט ממנה אתה
הצגת כאן, למר פרס יש עמדה שפורסמה וגם הוא הציג
אותה כאן לפני שלושה ימים, הקבינט יפתח מחר בדיון

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-16-

שבודאי ימשך אולי כמה ישיבות. אני שואל אותך והיה אם לבסוף יהיה תיקו, ומר פרס כפי שהוא אמר כאן יאמר לך מר שמיר זה עניין רציני, זה נושא מרכזי, בוא נלך על זה אל העם, בוא נלך לבחירות. מה תשיב לו?

מר שמיר:

ברגע זה אני יכול לומר שלמעשה לא נגיע על ידי כך למצב חדש. הרי גם כשהלכנו והקימונו יחד את ממשלת האחדות הלאומית היה ברור לשנינו גם לו וגם לי שיש בינינו פער של השקפות, של עמדות, בדיוק בנושא הזה של מה שצריך ומה שלא צריך לעשות עם ערב. למרות זאת אמרנו בוא נקים יחד ממשלה במסגרת מסוימת מוסכמת אשר בה נפעל ולא נחרוג ממנה.

אני חושב שצריך עדיין לפעול במסגרת הזאת. וזה אפשרי וזה רצוי אני אומר שפירוק ממשלת האחדות כיום זה דבר בלתי אחראי, זה דבר שיגרום נזק בעיקר לכלכלה של המדינה אני חושב שניתן, ניתן להמשיך במסגרת קוי היסוד המוסכמים של הממשלה, אפשר להמשיך בתפקודה של הממשלה הזאת וכך צריך לעשות.

דן מרגלית:

אבל כאשר הוקמה ממשלת האחדות הלאומית נאמר במפורש שאם תמצא דרך לנהל משא ומתן על הסדר מדיני

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-17-

ואשר לגביו תהיה אי הסכמה בין שני השותפים הגדולים
זאת תהיה עילה מוצדקת לפרק את הממשלה. הרי השאלה היא
עקרונית. אם מר פרס סבור, יכול להיות שהוא טועה, אבל
אם הוא סבור שיש לו הזדמנות לעשות שלום עם ירדן אז
מדינת ישראל צריכה להחמיץ אותה על פי השקפתו רק כדי
לקיים את המסגרת הממשלתית?

מר שמיר:

תראה אנחנו דיברנו על כך כאשר נהיה שרויים
בתוך המשא ומתן וחילוקי הדיעות יהיו על מהות בוא נגיד
מלך ירדן יציע דבר מסויים זה יתקבל על דעתו של המערך,
הליכוד יתנגד לכך ואז לא תהיה ברירה אלא לומר צריך
להפרד.

דן מרגלית:

אבל איך תהיו שרויים במשא ומתן אם אתם כבר ...

מר שמיר:

אבל פה יש רק עניינים של פרוצדורה שספק תבוא ספק
לא תבוא. יכול להיות שכל העניין הזה בכלל לא יצא
לאויר העולם. ובכן כבר בשביל, כבר למען פרוצדורה
להפרד? לשבור את הכלים? לפרק ממשלת אחדות? ללכת
לבחירות?

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-18-

דן מרגלית:

אבל איך תמצאו במצב של משא ומתן קונקרטי ענייני
נניח שחסיין יסכים לאיזה פשרה טריטוריאלית או משהו
כזה אם הליכוד מונע את עצם הכניסה למשא ומתן.

מר שמיר:

הליכוד איננו מונע שום דבר, הליכוד הולך ונוהג
לפי התוכנית המוסכמת על ידינו. ושנינו הסכמנו משא
ומתן ישיר מי אם לא פרס יתבטא בצורה הברורה ביותר
נגד האפשרות של ועידה בינלאומית? אני אינני צריך
להוסיף מילה למה שהוא אמר לפני שנתיים ולפני שלוש
שנים. ובכן מה?

דן מרגלית:

הוא טוען רק פתיחה בינלאומית לא ועידה
בינלאומית.

מר שמיר:

אה, פתיחה, אף אחד מלבדו איננו משתמש במונח
הזה, לא שמעתי את המילה פתיחה בינלאומית לא מארצות
הברית, לא מחסיין ובודאי לא מכל האחרים.

דן מרגלית:

מר שמיר אני רוצה לשאול אותך משהו בעניין

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-19-

הטריטוריאלי, בכל זאת אילו היית נפגש עם חוסיין היה
לך מה להציע לו לבד מאוטונומיה, מקיימפ-דייויד,
מסידורים שונים אבל מבחינה טריטוריאלית היה לך מה
להציע לו?

מר שמיר:

תתפלא היה לי מה להציע לו. אני לא אומר מבחינה
טריטוריאלית, היה לי ויש לי מה להציע לו, בתחום של
פתרון ישוב הסכסוך. צריך להפעיל את הדמיון,

דן מרגלית:

אולי תאמר לנו מה.

מר שמיר:

טריטוריה, פתרונות טריטוריאליים גם מר פרס אומר
שזה קשה מאוד, כמעט בלתי אפשרי. יש דרכים, צריך
לעבוד על כך.

דן מרגלית:

מר שמיר אם לא בחירות מוקדמות האם תנסה במקרה זה
להרכיב ממשלה צרה?

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-20-

1105037

ב2489

מר שמיר:

אני אינני בעד ממשלה צרה, אינני חושב שממשלה צרה יכולה לפתור את בעיותיה של ישראל, אני בהחלט בעד המשכת פעולתה של הממשלה הזאת. אני חושב שנאת שנאת היא מסגרת טובה ונוסחה טובה. ויש להמשיך בזה.

דן מרגלית:

ואם יפרוש המערך תנסה ממשלה צרה?

מר שמיר:

אם יפרוש המערך נראה, נראה מה ניתן לעשות. תראה בכל מיגוון האפשרויות אני אינני חושב שאני צריך לתת תשובה מה אני אעשה במקרה ספקולטיבי כזה או אחר. אני נגד פירוק הממשלה, אני נגד בחירות מוקדמות, על כך נעמוד.

דן מרגלית:

מר שמיר נושא אחר שמתקשר בתודעת הציבור לבחירות מוקדמות הוא מה שנקרא פרשת פולארד. מדברים על כך על אפשרות שהוא יפגע בדרג המדיני, ואני חוזר עוד פעם

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-21-

לראיון שהיה לנו עם מר פרס פה לפני שלושה ימים, הוא אמר שלושתנו, יצחק רבין, יצחק שמיר ואני קיבלנו את כל ההחלטות לאחר שנאסר פולארד פה אחד ולכן האחריות של כולנו היא זהה, שווה. אתה שותף להגדרה הזאת שאחריותך כאחריותו?

מר שמיר:

תראה עכשיו כשעובדות על כך שתי ועדות למה לי לדבר? למה לי להסביר? תראה אני יושב ומחכה נראה מה שהם יאמרו ואז נחליט מה אנחנו אומרים. אני אומר שפעלנו במשך אותה תקופה מי שהיה ראש הממשלה אז ואני כשר החוץ ושר הבטחון פעלנו מתוך שיתוף פעולה מלא.

דן מרגלית:

זאת אומרת אתה בעצם נותן לו כתף, אתה סולידרי איתו בעניין הזה?

מר שמיר:

תראה, אנחנו עבדנו במשך זמן די ממושך בכל אותם עניינים בסחוניים מדיניים שיש לדון עליהם רק במסגרת מצומצמת מאוד, פעלנו ביחד מתוך הרמוניה.

דן מרגלית:

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-22-

מר שמיר תרשה לי עוד כמה שאלות כי זמננו ממש מתקרב לקיצו.

אתמול שודרה במבט בטלוויזיה ידיעה שאומרת שיש שתי הצעות תיקון לחוק, לא תיקון לחוק, להקים ועדת חקירה בעניין צורת החקירה של השב"כ והשניה לתקן את החוק כך שאם עדות נגבתה שלא כדין אבל יש בה יסודות של אמת אפשר יהיה להגיש אותה לבית המשפט.

מר שמיר:

זה עדיין הצעות לא בשלום בעצם. מפני שיש פה בעיה, יש בעיה. שרות הבטחון שהוא הכוח העיקרי שנושא על כתפיו את המלחמה בטרור היו לו ויש לו הרבה בעיות, כיצד להתגבר על כך, וצריך לקחת בחשבון שכאשר המלחמה הזאת התחילה הוא היה לא מנוסה, במשך הזמן הוא למד הרבה, והבעיה היא באמת כיצד לנהוג במקרה הקונקרטי הזה. היה לנו דיון, יהיה עוד דיון, אנחנו מקוים למצוא את הדרך המתאימה למנוע קודם כל דרכים נילונות. להשתדל ללכת לפי מצות החוק והנוהל החוקי. ומצד שני לדאוג לכך שהמלחמה לשמירת הבטחון והגנת הבטחון לא תפגע ולא תחלש.

דן מרגלית:

מר שמיר אני אשאל אותך שאלה קצת כואבת, האם יכול

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

-23-

להיות שלא נתפס מיידה בקבוק התבערה שרצח את עופרה מוזס ז"ל ולא נתפסו עוד כמה מידי בקבוקי תבערה משום שחוקרי הש"ב בעצם מפחדים לחקור כפי שהם נהגו לחקור עד עכשיו.

מר שמיר:

חס וחלילה, חס וחלילה. אני אומר גם היום אנשי שרות הבטחון הכללי עושים את מלאכתם נאמנה נוקטים בכל האמצעים, עובדים יומם ולילה כדי לתפוס את כל הפושעים האלה ולסכל את מזימותיהם.

דן מרגלית:

אבל חוששים לחקור ביד קשה כפי שנהגו בעבר?

מר שמיר:

זה לא עניין של לחקור ביד קשה, אינני חושב שיד קשה היא הגדרה מתאימה למה שהם עושים היום, אבל יש קושי בזה ואני אינני רוצה ותרשה לי לפרט את הקשיים באוזני אלה שמעוניינים להגביר אותם.

דן מרגלית:

מר שמיר מצד אחר אתה נדמה לי לא הסתייגת בפומבי ממה שעשו המתנחלים שפרצו לרחובות קלקיליה ויידו בקבוקים ופרצו מחסום של צה"ל.

לקט קטעי רדיו וטלוויזיה

סלע

"סלע" סוכנות לקטעי עיתונות, ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050

מר שמיר:

זה לא נכון, אני נשאלתי על כך ואמרתי בפירוש שאני מתנגד למעשים כאלה, אני חושב שענייני הבטחון בכל ארץ ישראל הם סמכותם היחידה של כוחות הבטחון, צה"ל ויתר הגורמים ורק בידיהם. הם חייבים לדאוג לכך הם אחראים על כך ולא צריך להפריע להם.

דן מרגלית:

מר שמיר אני מבקש עוד שאלה אחת קצרצרה. מה קרה שבימים האחרונים יש ריבוי בהפצצות האויריות של צה"ל בלבנון?

מר שמיר:

תראה, ראינו בזמן האחרון איזה שהיא החלטה וביצוע של החלטה מצד ארגוני הטרור הפלשתינאים לתקוף יותר ויותר את הגליל. ראינו נסיונות חוזרים ונישנים. אני חושב שמחובתו של צה"ל למנוע את התהליך הזה לסכל אותו בעודו באיבו. ואני חושב שצה"ל הולך בדרך הנכונה.

דן מרגלית:

מר שמיר אני מודה לך ואני מאחל לכולכם דיון פורה בקבינט החלט ממחר תודה רבה.

מר שמיר:

אני מודה לך.

ד' און

האנטל און אפני
פארה'ל'ל א

פאר דה'ל

פאר אנט

און ציגן א.א.כ
ד' און

הנה: $\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right)$
הנה: $\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right)$

הנה: $\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right)$
הנה: $\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right)$

הנה: $\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right)$
הנה: $\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right)$

הנה:

STATEMENT

Israel Ministry of Foreign Affairs - Information Division Jerusalem

VICE-PREMIER AND FOREIGN MINISTER PERES ON DIRECT TALKS WITH INTERNATIONAL OPENING

Excerpts from an interview with Vice-Premier and Foreign Minister Shimon Peres, Educational Television's "New Evening" Programme, 7 May 1987:

On the status of unified Jerusalem

"Unequivocally, none of those with whom I spoke - Americans and non-Americans - either requested or received from me any pledge of a territorial nature. Neither with regard to Judea and Samaria, nor with regard to Jerusalem. All this is a figment of the imagination, without any real basis whatsoever. There is no discussion of territorial matters, or of any solution of any kind, before direct negotiations begin."

On negotiations with the PLO

"There is no intention to conduct negotiations with the PLO - even if Mr. Shamir pleads with us to agree to this in order to make it easier for him to conduct the election campaign. Again, one of those totally unfounded matters, and I say this without any reservations whatsoever. If anything, it was the policy we adopted that has brought about the PLO's isolation. The fact that Morocco severed relations [with the PLO], that Egypt closed the [PLO] offices, that Jordan presented the PLO with three conditions and that it was unable to accept any of them - perhaps this also stems from the policy we conducted, and not from the noises heard here and there."

On the Prime Minister's awareness of developments

QUESTION (citing Minister Modai): *"Why was a document agreed on between Peres and the Jordanians presented as an American document?"*

ANSWER: "You'll forgive me, but does Modai know what Murphy was doing here for two years? Does Mr. Shamir not know what was discussed with Murphy? Suddenly, out of the blue, a plan came down from heaven? Systematically, for two and a half years, negotiations have been carried out with Mr. Shamir's knowledge - including the ten points which were brought before the Cabinet beforehand, and now too. ... The Americans say that the document they submitted is serious, judicious - otherwise they would not have submitted it. ... Everything I know was known to Mr. Shamir - the whole time, continuously."

On the Powers' role in an international conference

It's stated there [in the document] explicitly what they are meant to do and where their task ends. The superpowers will convene and do three things; actually, they will announce three requests: one - to the Arab side and the Israeli side, to settle the Arab-Israeli conflict by peaceful means; [two -] they will ask that all aspects of the Palestinian problem be resolved, as stated in the Camp David accords; and [three -] they will ask the parties to establish bilateral committees in order to conduct negotiations. Period. After that, they can board a train or a plane and return home; no one will stop them."

On the likelihood that the Soviets will agree to so limited a role

"Gorbachev, or his predecessors, agreed to the [1973] Geneva Conference. They didn't say a word of this to the Russians, they didn't consult with them. I'm referring to the Geneva Conference, in which the Soviet Union and the United States participated. At any rate, they assented, and they came to Geneva for one night, opened negotiations between Israel and Egypt, and returned home. ... Gorbachev is prepared to go much further than his predecessors; there now is a different Soviet policy. Why should you think that they won't be prepared to do this?"

On the Likud's charge that Egypt or Jordan should have been pressured to put these prior conditions to the Soviets

"According to the Likud, I should have gone to Mr. Mubarak and others and said: Let's go to Moscow and act jointly for the emigration of Soviet Jewry. But life calls for a bit of common sense too. What do they want: that Mubarak join the Zionist movement? There's a limit. I informed whoever I was supposed to notify in the Arab world that, with respect to Jewish emigration and diplomatic relations, this would be handled by the United States and Israel. The fact is that even the emigration of Soviet Jews has begun to move. Next month there will be 1,000 emigrants. I also consider that there has been progress on

direct immigration to Israel, and I think this no less important a key than the number of immigrants. The Soviets, who paid no heed to all the sceptics' advice, sent two respected persons to Rome to speak with me. Why do you suppose they did this?

On the American position regarding a conference

"The Americans say that if the USSR does not accede to the Israeli position concerning its participation, they won't even go to the conference. ... They're with us the whole way. Second, if the Powers - either one or all of them - attempt to intervene in the negotiations, or obstruct the negotiations, or dictate [conditions], they [the Americans], together with us, will withdraw from the conference. ... The Americans are prepared to sign a document of understanding with Israel. This is [stated] in the U.S. document they conveyed with respect to the criticism the prime minister levelled at the other document. They say so, and so do I - I do not propose to go [to negotiations] without this."

On the purpose and nature of a conference

"In general, one would have to stoop to a pretty low level to think that any Israeli - including myself - would agree to let the Soviets determine his [country's] borders. Never! Would the Jordanians agree to let the Americans determine their borders? Never! What the international conference provides is legitimation for opening negotiations. It is more than a ceremony, but not negotiations. In the absence of such legitimation, Hussein cannot enter negotiations."

On the documents involved

QUESTION: *"There's an American document dealing with direct negotiations through an international opening. There's a document of clarification in which the Americans replied to Shamir's questions. And there exists readiness on the Americans' part to sign a bilateral Israeli-American document which ensures (a) Israel's standing at the international opening; and (b) the conditions for the Soviets' inclusion in the international conference. And is this what the United States is prepared to sign?"*

ANSWER: Yes. Not only that, but also as far as the ten points are concerned - there exists a series of understandings which we have secured with the United States in the course of the past two years. These are the ten points of which I spoke. The document referred to now is actually based on those ten points

which I described in detail to the Cabinet."

On the PLO's role: Will it be invited?

"If the [UN] Secretary-General issues invitations, he wants to be certain that they will be accepted, for otherwise why issue them? In order to be certain that Israel, for example, will accept the invitations, he must ask us. And then we'll say, Excuse me, but are you inviting the PLO? If you are inviting the PLO, we won't accept. And not only we will say this, but also the United States. Not only the United States, but also Jordan will ask: Sir, has the PLO agreed to [UN Resolutions] 242/338? Has the PLO agreed to terminate terrorism? Has the PLO agreed to be included in the Jordanian-Palestinian delegation? Is the UN Secretary-General sending out invitations to a cocktail party? First, he must ascertain that the persons will attend."

On the proposals Israel will advance in direct talks with Jordan

"We will propose a transition period with self-rule for the Palestinians. I will not go into any details before direct negotiations commence. For twenty years, we tried the opposite route - to propose a plan - and thereby we in fact blocked the holding of direct negotiations. This time we are doing the opposite. We say to the Jordanian side: Come to negotiations, say what you wish, we will listen. We will say what we want, you will hear us out. I will not fall into the trap that everyone is trying to set for me and say what I will propose. All that I am proposing now is direct negotiations, because without this there will be no peace, and for once we must ask every man and woman in Israel: Do you want to try to achieve peace for once, or not? Either we will continue with wars and terrorism, or, as Mr. Begin put it, 'No more war, no more bereavement, no more widowhood, no more orphans.' Do you want to try it or not? That is the central question. If anyone wants us to come up in advance with answers to all the questions that will arise, this is impossible. The alternative is to go on with a process of one war after another."

On the present situation

"Between wars there is peace with everyone; there is peace with Syria too... But the problem is not just war. The problem is how much of one's resources - ours and the Arabs' - one can allocate to security needs. We are today purchasing F-16s at \$25 million each; in the mid-1990s new planes will come into use, at \$70 million each. And what does 'quiet' mean? Even today there is no quiet. There is constant terrorism... For once we have to try to solve the problem. Maybe it is possible and maybe it is not."

On Palestinian partners to the talks

QUESTION: *"Are there Palestinians who will go with Hussein to such a conference?"*

ANSWER: "What are you afraid of? If there aren't, there aren't. All you do is posit doubts. I think there are [such Palestinians]. If there are not, we remain in the present situation. What is at risk? But this is the first time that serious, central Palestinians from the territories have said, 'We are tired of terrorism, we are tired of the PLO.' Rashad ash-Shawwa, the most important person in Gaza, [Bethlehem Mayor Elias] Freij, Hikmat al-Masri - and the Masri family as a whole - say to Arafat, 'Why did you make an agreement with Habash? Don't you know that Habash assassinated Zafr al-Masri, the Mayor of Nablus?' If there are no Palestinians, no Russians and no conference, then everything will remain as it is. All we want to do is attain peace. It is worthwhile making such an attempt or not? This is the key question."

On a possible stalemate in the Inner Cabinet

"I will turn to Mr. Shamir and say, 'This government is made up of two parts that do not agree. The fairest thing the two of us can do is to go to the people.' [If he refuses,] we will have to look for other ways. This government was produced by agreement, and it must operate by agreement. If there is no agreement, there is no government. It's not such a tragedy to go to elections... This time there is a clear-cut issue. I prefer that we go together as a national unity government to negotiations. It is for the good of the nation, the good of the people, the good of peace. But can one maintain a government in which each part tries to besmirch the other? In which two views have to be conveyed to every ambassador?"

Another Mideast Conference Is Crucial

By Abba Eban

JERUSALEM

In his book "Years of Upheaval," Henry A. Kissinger wrote: "The Geneva conference of 1973 opened the door to peace through which later Egypt and Israel walked, and through which it is to be hoped that other nations of the Middle East will walk in the fullness of time."

This far-reaching claim for the only international conference ever convened on the Middle East is not exaggerated. President Anwar el-Sadat declared that the peace treaty between Egypt and Israel could never have evolved without the Geneva conference and the disengagement agreements of 1974 and 1975.

Before I went to Geneva to head the Israeli delegation, Mr. Kissinger had a great deal of persuading to do in Jerusalem. Israelis as heirs of the Jewish experience are more aware of dangers than of opportunities. The parties that now form Likud were warning us in virulent language that our mere attendance at an international conference at Geneva would put national security in jeopardy.

I have before me the notes of the arguments by which Mr. Kissinger persuaded the Government to take the plunge. He pointed out that the Soviet Union was a reality in the power balance of the Middle East; that any measure of durable stability would require Soviet cooperation; that it would be possible for America and Israel, if they stood together, to overcome the obstacles that the Soviet presence might involve, and that the alternative to agreement — if not on full peace then at least on disengagement and moderate withdrawals — would be the imminent renewal of war.

Hundreds and thousands of Israeli, Egyptian and Soviet troops, and hundreds of tanks, artillery and missiles and aircraft were facing each other in deadly proximity. The Kremlin ha-

rattled its sabers and an American nuclear alert was a fresh memory.

The international conference of 1973 was a success story. When it became evident in our opening speeches that a comprehensive peace was not attainable, the conference unanimously adopted a joint resolution, drafted by Mr. Kissinger and Foreign Minister Andrei A. Gromyko, for negotiating interim agreements.

War receded; the Israeli economy was liberated from the paralyzing grip of mobilization; Egyptian, Israeli and, a little later, Syrian forces moved out of perilous range of each other, and a contractual tradition was established in Arab-Israeli relations.

"If radical Syria," wrote Mr. Kissinger, "could sign an agreement with Israel, there were no ideological obstacles to agreements with any other states."

The idea of an international conference as a framework for an Israeli, Jordanian, Palestinian negotiation is now recommended by the United States as the only available alternative to deadlock.

The result of deadlock would be an increase in the danger of war, the growth of radicalism and fundamentalist violence in Arab states and Israel, intensified terrorism and the discredit of compromise.

The most tragic of all the consequences of prolonged immobility would be the infliction on Israel of a structural defect that no other free society in the modern world is experiencing. This would arise from the permanent and coercive incorporation into Israel of a foreign Palestinian nation, all of whose sentiments, attributes, memories, passions and allegiances flow away from Israel toward the neighboring world.

In the last words she ever wrote, Golda Meir said: "As for the West Bank of the Jordan and the Gaza Strip... no sane Israeli ever assumed that all the territories were going to remain under Israeli rule. New borders would have to be drawn up with Jordan." The words are incisive, but sanity can fall unless it is institutionalized in formal agreements.

The opportunity to face this central challenge now arises through the

statesmanlike move by Secretary of State George P. Shultz away from the American passivity that had effectively impeded progress for several years and toward a carefully formulated scenario for an international conference as a framework for negotiation between Israeli, Jordanian and Palestinian representatives.

This scenario, worked out in consultation with Foreign Minister Shimon Peres, is far more advantageous to Israel than the more risky enterprise that Mr. Kissinger carried to success in 1973 through 1974.

First, Egypt would now attend as a treaty partner, not as a disgruntled adversary.

Second, Jordan has now committed itself for the first time to Israel and the United States to negotiate on the basis of agreed procedures that would prevent an imposed solution.

Third, the Soviet Union, which had totally cut itself off from contact with Israel between 1967 and 1973, has been in continuous discourse with Israeli officials at many levels.

Fourth, and most crucial, Secretary Shultz has promised the kind of protective solidarity, support and common action with Israel, the like of which his most benevolent predecessors could never have considered. These commitments do not guarantee success, but they certainly secure Israel's interests against injury or risk to an unprecedented degree.

An idea that has this measure of Jordanian, Egyptian, American, European, Soviet and Israeli support is not likely to perish because of a single setback.

Now that we have optimal conditions for negotiation in the external domain, and public support of the conference idea in recent Israeli domestic polls, Foreign Minister Peres must strive to achieve a parliamentary or popular mandate at home.

Israel's friends abroad should accompany this enterprise with sympathy. They ought surely to encourage an effort to end the deadlock, which could only lead to explosions, of which all Middle East peoples would be the main victims. □

Abba Eban, a former Israeli Foreign Minister, heads the Knesset Foreign Affairs and Defense Committee.

Likud's Leadership

מדינת ישראל
"הגלגל" 6/60
20/5/87

Recent events in the Persian Gulf serve as a timely reminder that the font of all problems in the Middle East is not the Likud bloc in Israel's government. A man from Mars might have gained the opposite impression had he been browsing through the news coverage of the acrimonious debate in Israel over a Middle East peace conference.

Israel's foreign minister, Shimon Peres, brought matters to a head. He threatened to bring down the country's coalition government if it wouldn't endorse his plan for a conference that would include not only Israel and Jordan and a delegation vetted by the Palestine Liberation Organization but also the Soviet Union. Mr. Peres failed on both counts. Israel's inner cabinet, led by Prime Minister Yitzhak Shamir, refused to endorse the conference. It also declined to be drawn into a general election over the issue, and, at least for the moment, appears to be fending off no-confidence votes. This has led to all sorts of teeth gnashing among the policy elites; one could get the idea from a Washington Post editorial called "Likud Blocks the Way."

An international conference on the Middle East, it seems, has taken on the aura of a prima facie Good Thing, much like strategic-arms talks. But, as is the case with the arms talks, it is difficult to see serious intent on the other side (the Soviets still don't recognize Israel). Folding into the Middle East brew the Kremlin, the Syrians and the PLO—as various versions of this conference propose—can mean nothing but regression; it represents a reversal of the longstanding and logical Israeli and American insistence that the problem be settled not between the Arabs and the big powers

but between the Arabs and Israel. It would represent a victory for those who want not peace but a way around Israel.

A lack of American leadership has been part of the problem. We suspect that deep down the Reagan administration understands the Likud is voicing responsible concerns, but Mr. Reagan has allowed Secretary of State George Shultz to entertain too much campaigning on this question. Mr. Peres has been pushing the notion in Washington, even meeting there with Soviet envoy Yuri Dubynin. Mr. Shultz said what were taken as warm words about the idea, and has had his assistant secretary for the Middle East, Richard Murphy, engaging in the efforts to set up such a conference. The new chief of staff, Howard Baker, and the new national security adviser, Frank Carlucci, should take care to avoid the impression that the White House has been looking to a Mideast conference as a way to salvage its policy in the region following Iranamok.

The Likud's critics say it has no plan for peace; you have to pinch yourself to recall that the sole peace treaty Israel has gained with an Arab state has been the one the Likud wrote in its only opportunity to sit down in direct talks with an Arab government. The fact is that a conference among Israeli and Arab doves is a recipe not for peace but for trouble, particularly if the Soviets are at the table. Sometimes—as Mr. Reagan knows from the arms debate—the test of leadership is knowing how and when to say "no." Mr. Shamir has passed that test at home in the past week, and now is an appropriate time for the Reagan administration to weigh in with some international support.

2/3

60/0 11/2/87
15/5/87

354

Charles Krauthammer

Mideast Peace Conference?

It's a trap.

From Versailles to Geneva (1954) to Contadora, the list of this century's international peace conferences does not inspire confidence. One important exception is the Camp David Accords, which have brought a measure of peace between Israel and Egypt. But Camp David is a model for a very specific kind of negotiation: direct talks between enemies; no preconditions; and, with the exception of one mutual friend (the United States), no outside meddlers. We are now in the midst of an enthusiasm for an international conference on the Middle East. Camp David is not the model.

Jordan's King Hussein is frankly afraid to negotiate directly with Israel. He is not Anwar Sadat. And, considering Sadat's fate, fear is a natural reaction. Hence Hussein's search for the "cover" of an international peace conference. It would be convened by the U.N. Security Council and would invite all parties to the conflict, meaning, radicals (Syria and the PLO) included. Under cover of the conference, Jordan would then negotiate peace with Israel.

How does conference-as-cover work? The Soviets and the radicals would be at the opening session but would control neither subsequent Jordan-Israel negotiations nor their outcome. Leaks from Jerusalem say that Jordan has secretly agreed to exactly this format. Israeli Foreign Minister Shimon Peres told Radio Israel that "Jordan is prepared to enter direct, bilateral negotiations with an international opening, that is, an international conference that would have no authority whatsoever to impose solutions...."

What a wonderful idea. Any moderate solution negotiated between Israel and Jordan would be backed by the Soviets, Syria and the PLO, even if they didn't agree with it! We'll have them trapped. They gavel open the international conference, ratify in advance the outcome of bilateral negotiations and retire.

It is nice for Americans and Israelis to be thinking of luring other Middle East players into traps, but the hearings on the Iran arms swindle make this a particularly awkward time for such ideas. More important, what country is going to pledge itself in advance to the results of negotiations over which it forswears control? Even if Gorbachev or Assad makes such a promise, what will prevent him in the end from saying that this particular agreement is such a sellout of the Palestinian, Arab, anti-imperialist, etc., cause that it must be rejected by all peace-loving peoples?

The kind of conference Peres wants is impossible. It is not just a matter of deduction. It is a matter of public record. On a recent visit to Washington Jordanian Prime Minister Zeid Rifai explained that Jordan wants "a conference of substance, not of subterfuge. We want a conference with an ongoing role and not just a photo opportunity, not a mere device as an excuse or pretext for direct negotiations." Jordan and Syria, he added, are "coordinating our position very closely." What is Syria's position? On April 24 President Assad took the occasion of a dinner toast to Gorbachev to scorn plans for "a bogus conference to act as an international cover." A joint Soviet-Syrian communiqué issued after Assad's visit called for a "full and plenipotentiary international conference."

Peres has a fallback. "Israel has an understanding with the United States," he says "that, if an international conference tried to impose conditions, Israel and the United States would pull out." Fine, but who will be trapped then? Who will be accused of destroying the last best hope for peace?

The trap is not just for Israel but for the United States. The Soviets are on an extended offensive in the Middle East. They have brokered the reunification of the PLO on a radical platform. They have recently entertained in Moscow Iraq's foreign minister, Libya's foreign minister and Syria's president. But whereas traditionally they had been content to support Arab radicals against moderates, they are now making approaches to Jordan and Egypt to join in a pan-Arab coalition pushing for a Middle East solution on Soviet terms. There are rumors coming out of Cairo that Egypt is about to announce that its foreign minister is going to Moscow. If true, this would be a major Soviet coup.

3/3

354

3

With these Arab forces lined up behind them, the Soviets would be in control of any international peace conference. The idea that they would then renounce any influence over the outcome is fantastic. What exactly does the United States get out of a peace conference that restores Soviet influence in the Middle East and whose only possible outcome is a solution imposed by radicals on moderates? Either the United States would have to acquiesce to an Israel (and, if a PLO state is established, a Jordan) whose security is hopelessly compromised or it would have to break up the parley. Some choice.

After 40 years of intractable conflict, it is natural to try some procedural magic to get to a solution. But the basic problem—from Sadat back to Hussein's grandfather Abdullah, who began peace moves toward Israel and was promptly assassinated—is that Arab moderates have a way of getting shot by Arab radicals. An international conference does not solve the problem.

Defense Minister Yitzhak Rabin has set down three conditions for an international conference: the reestablishment of diplomatic relations between the Soviet Union and Israel; an agreement that only Israel and Jordan are responsible for bilateral negotiations; and a pledge that the conference will not impose, cancel or change agreements reached in direct talks. Sure, if you could get that, an international conference would be a great idea. But if you could get that, the Middle East would be Switzerland and would not need an international conference in the first place.

XPP

מסמך מ"מ
 "מ"מ מ"מ מ"מ"
 12/5/87

Middle East non-starter *Wentius 12-5*

Among the panaceas in which Western leaders habitually place their faith, none seems to be more durable than the idea of an international conference, allowing everyone to have his say and offering an opportunity for mutual compromise and reconciliation. The most recent such notion is being prescribed for the Middle East, where Israeli Foreign Minister Shimon Peres and Jordan's King Hussein, with encouragement from the European Community, have begun murmuring about the benefits that supposedly would follow from a regional gab-fest.

Upon analysis, these benefits will prove illusory, precisely for the reason, as American University's Amos Perlmutter pointed out recently, that such a conference "offers no substantial incentives for territorial concessions to any of the parties." The Likud wing of the coalition in Jerusalem vehemently opposes the meeting, and even Mr. Peres's Labour Party is willing to concede only a partial withdrawal from the West Bank — a variation on the old theme of trading territory for security. King Hussein himself, after inheriting whatever the Israelis gave up, would face the intractable problem of what to do with it, since both the PLO and Syria demand carving the area into a morass to be swallowed by an "independent Palestinian state," the Middle East equivalent of the lost continent of Atlantis. Jordanian administration of the area would place the King and his government squarely in PLO gunights.

As for the PLO itself, fresh from its reunification a few weeks ago in Algeria, it has already rejected the idea of a conference, has reiterated its goal of ingesting Israel, and has

reaffirmed also its commitment to what Communists politely call "armed struggle," better known, to those on the receiving end, as terrorism. No one, least of all the Israelis, are ready to deal, or should be ready to deal, with a transnational enterprise loudly and violently committed to one's destruction.

A Middle East conference under an international umbrella would thus contribute little to any solution that is palatable to almost anyone — except for one someone, namely the Soviet Union and its friends in the region. Since the Egyptian expulsion of Soviet advisers in 1972, Moscow's calling cards East of Suez have been increasingly rare. Only Syria, South Yemen, and (to the west) Libya have rolled out the carpet for them. More recently, however, the Soviets have been a bit more active, playing on the hoary fantasy that they are a realistic counterweight to the United States. The Jordanians, hardly left-leaning, have insisted on a Soviet presence at the proposed conference, and in addition to its usual stroking of its pets in Damascus, the Kremlin has begun cuddling up to Egypt and the Gulf States. The reconciliation at the PLO meeting was largely Soviet handiwork.

Whether the Soviets themselves made it through the doors of an international conference, or whether merely their good buddies from Damascus or the PLO were present, the shadow that would be cast over the whole region could hardly contribute to a fair or enduring settlement and would more likely stimulate, and perhaps help satisfy, Moscow's own appetites for Mideast power.

Whatever else might appear on the plate of such a conference, the guests from Moscow would want to bring their own menu.

ועידה בינלאומית תבודד את ישראל

יאסר ערפאת, שהוחזר באחרונה לראשות אש"ף מאוחד מחדש, הציע בש"בוע שעבר "תוכנית שלום" משלו: לשלב את ישראל במדינה פלשתינית עצמאית, שבירתה ירושלים. הצעת ערפאת הציתה את דמיונם של משתתפי כנס המועצה הלאומית הפלשתינית באלז'יר והעניקה לארה"ב סיבות נוספות לנהוג זהירות בהצעות לקיים ועידה בינלאומית לבניית ישראל-ערב.

החלטות אלז'יר צריכות להפריך את תקוות המתונים ואוהדי אש"ף, שפעלו באחרונה למען קיומה של ועידה בינלאומית. מתונים אלה, ובכללם מצרים, ירדן, מארוק והקהילה האירופית, קיוו, שאש"ף יסכים לנטוש את דרך הטרור במאמציו להגשים את מטרתו; שארגון זה יסכים לה'תפשר על תביעתו למדינה פלשתינית עצמאית; שהארגון יסכים לקבל את החלטות אר"ם 242 כבסיס למשאומתן על גבולות בטוחים לכל עמי האזור, כולל ישראל; ושיסכים לשיתוף נציגים פלשתיניים במשלחת ירדנית לוועידה הבינלאומית.

תחת זאת קרא אש"ף המאוחד בהחלטות אלז'יר למאבק מזוין נגד ישראל ול'כינון מדינה פלשתינית עצמאית שבירתה ירושלים. כנס אלז'יר אף אישר מחדש את ההחלטה הנקלית של אר"ם, המשווה את הציונות לנזענות. משתתפי הכנס דחו את הסכמי קמפ דייוויד ואת ההחלטה 242. הם אישרו מחדש את הסולידאריות של אש"ף עם בריה"מ ועם "התנועות לשחרור לאומי" בכל העולם. הם הטילו בפירוש ספק ביחסים העתידיים עם מצרים והעלי'בו את מאורקו במתן הכרה ל"פוליסארו". התוצאה היתה לשביעות רצונה של בריה"מ, שעמלה קשות כדי לחזק את מעמדה בענייני המזרח התיכון. נראה, שמוסקוה סבורה, שאש"ף מחזק יוכל לסייע בידיה. להשגת מטרה זו פעלו הסובייטים כדי לנטרל את התנגדות ידי'דם הטוב ביותר באזור, נשיא סוריה, חא'לד אל-אסד, שהיה מעורב בסכסוך מגואל'ב עם ערפאת. אסד הוזמן למוסקוה, שם ביקש ממנו מיכאיל גורבאצ'וב שלא תנגד לאיחודו מחדש של אש"ף תחת מנהיגותו של ערפאת.

בתוך כך סייע שגריר בריה"מ באלז'יר מנהיגי הפלגים באש"ף ליישב את הסכ'אזכים ביניהם. ואילו גורבאצ'וב אישר בא'זחת-ערב ממלכתית לכבוד אסד, כי היח'וים הדיפלומטיים עם ישראל יחודשו רק'ום, בין היתר, תחזיר ישראל את כל השט'וים הערביים שכבשה ותכיר בזכויות הל'יטימיות של הפלשתינים. גורבאצ'וב גם'כחיש, שהבטיח לארגונים יהודיים אמ'יקניים, שאחד-עשר אלף יהודים יורשו'הגר השנה מבריה"מ לישראל.

למרות שכל ההחלטות והפעולות האלה שמיטו את הבסיס לקיום ועידה בינלאומית, הוסיפו בריה"מ ואש"ף לתבוע את כי'סה תחת החסות של חמש החברות הק'ועות במועצת הבטחון של אר"ם. לפי'תוכנית הסובייטית ויהנו כל הצדדים'נוגעים בדבר, כולל ישראל, מדינות ערב

ואש"ף, מייצוג שווה ועצמאי בוועידה. הסובייטים רמזו, כי לשום צד לא תהיה זכות ויטו על ההחלטה הסופית, אם זו תתקבל ברוב קולות. הסובייטים אף דרשו, שמליאת הוועידה תהיה מוסמכת לשבור כל תיקו וכל קפאון העלול להיווצר בין ישראל למדינה ערבית כלשהי.

אפשר היה להניח, שכל ההתפתחויות האחרונות האלה ישימו קץ לדיונים על הוועידה המוצעת. ישראלים התומכים בור'עידה, בעיקר שר-החוץ שמעון פרס, אמרו, כי יסכימו להשתתפות בריה"מ רק אם תח'דש את היחסים הדיפלומטיים עם ישראל ותתיר ליהודי ארצה להגר. ישראל גם דו'חה כל ועידה, שישתתף בה אש"ף. ירדן, מצרים והקהילה האירופית הסכימו, שהד'יונים על ועידה בינלאומית צריכים להת'קיים בהקשר להחלטה 242. ואילו ארה"ב, שמעולם לא התחייבה ל"תהליך שלום" מן'הסוג הזה, מוצאת עתה סיבות חדשות לה'תנגד.

"מה מנסים הסובייטים לעשותו" שאל'פקיד-רשות אמריקני. הסובייטים יודעים'יפה, וכן גם ערפאת, כי אין להעלות על'הדעת ועידה בינלאומית, שאינה מתבססת'על החלטות מועצת הבטחון 242 ו-338 (החלטה 338 מאשרת את קריאתה של'החלטה 242 למשאומתן ישיר בין הצד'דים הנוגעים בדבר, לשם השגת גבולות'בטוחים לכל הצדדים, כולל ישראל).

למרות כל זאת, נמשכים הדיונים על קי'ום ועידה בינלאומית. המלך חוסיין החליט'להתעלם מהעובדה, שאש"ף דחה את המ'סגרת שהציע להשגת שלום וחזר ואישר'את תמיכתו בוועידה. ודוברים בקהילה'האירופית מאמינים, כי הקו של אש"ף אינ'נו כל כך מיליטאנטי כפי שהוא נראה. דו'בר אירופי אחד אמר, כי החלטות אלז'יר'מאשרות את החלטות פאס, המכירות במ'שתמע בישראל. ובתוך כך רמזו דוברי'אש"ף בפומבי, כי תביעתם לייצוג ישיר'ועצמאי בוועידה אין פירושה בהכרח ייצוג'ישיר ועצמאי...

מתוך הכרה בעובדה, ששום דבר במבון'הפוליטיקה המזרח-תיכונית אינו כפי'שהוא נראה לעין, עדיין ברור למדי, שור'עידה בינלאומית אינה זירה מבטיחה, שבה ניתן יהיה לפתור את הסכסוך היש'ראלי-ערבי. בוועידה כזאת יהיו מעורבות'יותר מדי מדינות, שיש להן עניין מועט'ביותר, או אף חוסר עניין מוחלט, בבעיות'האזור. ועידה כזאת תבודד עד מהרה את'ישראל ותקיים לחץ אדיר על ארה"ב לפ'נוע באינטרסים החיוניים של בעלת-ברית'אסטרטגית או לנקוט קו מיליטאנטי לח'לוטין, ואולי אף את השניים ביחד.

יש כמה בעיות שאין להימנע מהן. מב'עיה זו אפשר להתחמק. אולם בינתיים - אם אכן ירצה ערפאת'להמשיך ב"יוזמת השלום" שלו - הוא'תמיד יתקבל בברכה במועצת הבטחון של'אר"ם, שם יושבות חמש החברות הקבועות'של המועצה ושם נהנית ארה"ב לפחות מז'כות ויטו.

(הנחותה כיהנה בעבר כשגרירת ארה"ב'באוס)

0249

2/2

'The Soviets have implied that no nation could veto the final agreement if it were ratified by a majority.'

do?" an American official asked. "The Soviets know perfectly well, as does Arafat, that it is inconceivable to think of an international conference that is not built on (Security Council) Resolutions 242 and 338." (The latter confirms Resolution 242's demand for direct negotiation of peace between the concerned parties leading to "secure borders" for all parties, including Israel.)

However, discussion of an international conference continues. King Hussein decided to ignore the PLO's rejection of his proposed framework for peace and has reiterated his support for the conference.

Meanwhile, PLO spokesmen hint aloud that their demand for direct, independent representation doesn't necessarily mean direct, independent representation.

Recognizing that nothing is what it seems in the labyrinthine politics of the Middle East, it nonetheless seems clear that the whole idea of an international conference is not a promising arena for resolving Israeli-Arab differences.

It would involve too many countries with too little at stake in the problems. It would quickly isolate Israel and put the United States under heavy pressure to either compromise the vital interests of a strategic ally or appear totally intransigent. (Perhaps both.)

Some problems cannot be avoided. This one can.

But meanwhile, should Yasser Arafat desire to pursue his "peace proposal," he is always welcome before the United Nations Security Council, where the five permanent members are in session and where the United States at least has a veto.

סודי-ביותר
אישי

7.5.87
5-ובני"ל-336-3

אל: ראש הממשלה
מאת: אריה מקל

הנדון: תוכנית שלום לקבינט

1. בעקבות שיחתנו אני חוזר ומעלה את ההצעה שביום שני בבוקר תעלה בקבינט תוכנית שלום משלך. לרעיון זה, לעניות דעתי, מספר יתרונות חשובים:
 - א. היא תוכיח שאין שחר לטענות פרס והמערך ש"על הליכוד השתלטו סרבני שלום".
 - ב. היא תביא בפני הקבינט, ובעקבות זאת בפני הציבור הרחב, שתי תוכניות שלום, ולא רק אחת, ותגרום לדיון ציבורי על היתרונות והחסרונות של שתי התוכניות.
 - ג. היא תפתיע את פרס והמערך שכבר הכינו, מן הסתם "תסריט" לשיבת הקבינט ותערער את ה"תסריט" שלהם.
 - ד. היא תרשים את דעת הקהל בארץ ובעולם - ובמיוחד בארה"ב - ותוכיח שרסן החיפוש אחר השלום נמצא בידי ראש הממשלה, וזאת בניגוד לרושם שפרס מנסה ליצור.
 - ה. היא תעביר במידת-מה את הכדור לידי ירדן, שתיאלץ להגיב על האתגר של רה"מ, ואם לא תעשה כן, ייחשף ה"כלופ" שלה.
 - ו. ארה"ב תיאלץ להתייחס ל שתי תוכניות שלום ולא רק לאחת, ותתקשה להעדיף האחת על רעותה, מבלי לעמוד בבקורת ציבורית, גם בתוך ארה"ב.

2. תוכן התוכנית

- התוכנית תהיה מבוססת כולה על קווי היסוד של הממשלה ולא תסטה, כמובן, כהוא-זה מן העקרונות המקובלים על הליכוד ועל רה"מ, כפי שהוצגו בפומבי. בתוכנית מומלץ לכלול את המרכיבים הבאים:
- א. מציעים לירדן לפתוח בשיחות ישירות, ללא כל תנאים מוקדמים, עם ישראל.
 - ב. מציעים למצרים ולכל מדינה אחרת באזור, המעוניינת בכך, להכנס מיד לשיחות ישירות עם ישראל, על שלום כולל, על פי הסכמי קמפ דייויד. את ערביי ארץ-ישראל יוזמנו לייצג אנשים שאין להם שום קשר עם אש"פ והטרור.
 - ג. הבעת נכונות לחדש לאלתר את שיחות האוטונומיה.
 - ד. שלילה מוחלטת של השתתפות אש"פ.
 - ה. שלילה של השתתפות מדינות שמחוץ לאזור בתהליך, מלבד הסיוע האמריקני על פי דוגמת קמפ-דייויד.

בנוסף לעקרונות המוכרים הנ"ל מוצע להוסיף מרכיב אחד או שניים שיהוו כותרת לתוכנית ויצודו את עיני דעת הקהל בארץ ובעולם. להלן שתי אפשרויות:

- לקבוע מסגרת זמן לקריאה לחוסיין להכנס לשיחות ישירות, כגון: "הממשלה קוראת ליידן ולמלך חוסיין להכנס לשיחות ישירות עם ישראל, ללא כל תנאים מוקדמים, בתוך 30 יום".
- לפנות בקריאה ישירה, לפגישה, בתוך פרק זמן קצוב (למשל 30 ימים) בין רה"מ שמיר, ריגון, מובראק וחוסיין כדי לדון בצוותא ב-MODALITIES לקידום תהליך השלום.

3. דרך הפעולה

- א. יש כמובן לשמור על סודיות מלאה עד ליום שני בבוקר, לכל ייפגע גורם ההפתעה.
- ב. ביום שני בבוקר (חצי שעה לפני הקבינט) יכול רה"מ לכנס את שרי הליכוד בקבינט ולדווח להם על כוונתו להגיש את תוכניתו.
- ג. אחרי ישיבת הקבינט יוציא מזכיר הממשלה הודעה על שתי התוכניות שהוגשו לקבינט; ושהחל דיון, שיימשך במועד מאוחר יותר, לאחר שהשרים יבחנו לעומק את שתי התוכניות.
- ד. באותו יום ניתן לקיים תדרוכים של רה"מ ו/או דובריו עם ועדת העורכים, הכתבים הנדיניים, הכתבים הזרים וכו' כדי לדווח על תוכנית השלום החדשה של רה"מ שמיר. (יש להניח שגם פרס ואנשיו יתנו תדרוכים לרוב באותו יום).

ב ב ר כ ה
אריה מקל

העתק: המנכ"ל

NNNNVZCZCETA399BRNWEW
PP RUQMFV
DE RUDOMKA #6359 1101017
ZUUUAA ZYN ZPO
P 201007Z APR 87
FM FBIS LONDON UK
TO AIG 4621
AIG 4624
RHHMBRA/COMUSNAVCENT PEARL HARBOR HI
RUAJMAB/FOSIF WESTPAC KAMI SEYA JA
RUEHMA/AMEMBASSY MANAMA
ACCT FBLD-EWDK
BT
UNCLAS 3H/PMU MWR

SUBJ SUP MEPENP MEP

REF LD191530 AND ADDS KUWAIT KUNA ARABIC 191429 -- USSR'S PETROVSKIY
ON MIDEAST, ISRAEL, GULF

TASS: PETROVSKIY SPEAKS IN KUWAIT ON MIDEAST PEACE TALKS

LD201007

MOSCOW TASS IN ENGLISH 0943 GMT 20 APR 87

((TEXT)) KUWAIT APRIL 20 TASS -- AT A PRESS CONFERENCE HERE ON
SUNDAY VLADIMIR PETROVSKIY, DEPUTY MINISTER OF FOREIGN AFFAIRS
OF THE USSR, STATED THAT REPRESENTATIVES OF THE SOVIET UNION AND
KUWAIT DECLARED FOR THE EARLIEST CONVOCAION OF AN INTERNATIONAL
MIDDLE EAST PEACE CONFERENCE.

"THE SOVIET UNION TAKES IT INTO ACCOUNT," HE SAID, "THAT AN
AUSPICIOUS MOMENT FOR THAT HAS COME, FOR THERE HAS DEVELOPED AN
INTERNATIONAL OPINION IN FAVOUR OF TAKING THE MIDDLE EAST
PROBLEM OUT OF THE CONFRONTATION PROCESS INTO A NEGOTIATING
ONE."

"THE SOVIET UNION," VLADIMIR PETROVSKIY WENT ON TO SAY,
"ATTACHES EXCEPTIONAL IMPORTANCE TO ENSURING THE FREEDOM OF
NAVIGATION IN THE PERSIAN GULF."

"IN THIS CONNECTION SOVIET REPRESENTATIVES EXPLAINED MIKHAIL
GORBACHEV'S PROPOSAL TO BEGIN MULTILATERAL TALKS TO ENSURE THE
SAFETY OF SHIPPING LANES IN THE INDIAN OCEAN, THE PERSIAN GULF,
AND THE STRAIT OF HORMUZ. THE PROPOSAL WAS REGARDED WITH MUCH
INTEREST BY THE KUWAITI SIDE."

(ENDALL) 200943 HAYMAN/AF 20/1026Z APR

BT
#6359

With Compliments
Lurie Becker
FBIS

One Way Not to Bring Mideast Peace

By George F. Will

WASHINGTON — A wit once said that the condition of the world is proof that God is a committee. Certainly the Middle East is evidence for that theological notion. And Shimon Peres, foreign minister in Israel's coalition government and leader of the Labor Party, has hit on an idea for making matters worse. He wants to convene a committee.

It would be called an international conference. And it would illustrate Kennan's Law.

George Kennan once said that the unlikelihood of any negotiation reaching agreement grows by the square of the number of parties taking part. Mr. Peres's conference might include Israel, Jordan, Egypt, Syria, a Palestinian delegation and the permanent members of the UN Security Council. Thus it would include the Soviet Union.

Mr. Peres is prepared at least partly to undo the expulsion of the Soviet presence from Egypt in 1972. The Peres plan would legitimize the Soviet Union as an indispensable player in the Mideast game of nations.

Multinational conferences do not produce peace. In this century, such conferences have sown the seeds of war (Versailles) or slightly delayed war (Munich) by forcing concessions down the throat of a small nation. But peace comes from two nations dealing directly.

On Dec. 3, 1984, Mr. Peres said, "The idea of an international conference is unanimously rejected by everybody in Israel because it aims at preventing Israel from conducting free negotiations." On June 10, 1985,

he said: "The United States will have to come to the conference after committing itself first to the Jordanian and PLO positions. Then Israel will be invited last, to be isolated in a conference where it will be requested to provide territorial food to those seated around that table. This is a plan to force Israel into surrender."

Today, however, Mr. Peres may want to use the idea of a conference to bring down the coalition government and force an election. But in the unlikely event that he could ride the issue to a majority, he would be stuck with the conference. And what makes him think there is an Israeli majority for such an idea?

Israel is in the process of becoming what a Jewish homeland in the Middle East must become: a Middle Eastern nation. What began in 1948 as an embattled salient of European humanism in an inhospitable region is increasingly shaped by Oriental Jews who often reciprocate the fierce antipathies of the Arabs.

The tone and parameters of negotiations in any international conference would be set by the most intransigent party at the table. Given the dynamics of Arab politics, there would be spirited competition for the intransigence trophy.

There is only small chance that Israel could soon reach a compromise with any Arab nation; there is no chance of compromising with two or more simultaneously. And the difficulties of dealing with them

would be cubed by the mischievous presence of the Soviet Union.

The ostensible reason for an international conference would be to settle the "Palestinian question" and the matter of the "occupied territories." But as the American historian Walter Laqueur says: "According to the Palestinian National Covenant of 1968, the Palestinian Arab state is to be secular and democratic. But precisely such a state exists nowhere between Morocco, South Yemen and Iraq — and there is no good reason to assume that it will come into being on the West Bank and in Gaza."

What Arab state in recent decades has not been in some conflict — war, subversion, border dispute — with an Arab neighbor? The Iran-Iraq war has killed at least 300,000, six times the number of lives lost on all sides in all the 39 years of Arab-Israeli conflicts. And who even remembers the Egyptian invasion of Yemen and the Yemen civil war in which 230,000 died? Intra-Arab conflicts have killed 20 times more people than Arab-Israeli conflicts.

May 14 will be the 39th anniversary of the founding of the state of Israel. June 6 will be the 20th anniversary of the Six-Day War. The West Bank has been held by Israel longer than it had been held by Jordan, the 1967 aggressor which ever since has presented itself as the aggrieved party. Today, as every day since 1948, the key to peace is direct negotiations between Jordan and Israel, not a committee.

Washington Post Writers Group.

I.H.T. 18-19 April 1987
 "אינטרנציונל קאנפערנס פאר דעם מיטלען אסט" (אין ארץ ישראל)
 אומבירוסטער פארשטאנד פאר דעם
 (אין ארץ ישראל)
 18/4/87

111 זמן ה'תשנ"ג

אל: מנכ"ל מדינה, ממנכ"ל, ממנכ"ל, מע"ח
ד: יועץ רה"מ לחקשורת, יועץ שה"ט לחקשורת
ר/אמן, ע/ראש אמן למחקר

ועידה בינלאומית

להלן מאמר מערכת ה"ושינגטון פוסט" מהיום.

Middle East Conference?

JIMMY CARTER came to Washington last week to beat the drums for an international conference on the Arab-Israeli dispute. It's a widely discussed idea for reviving progress toward peace—a process that surged ahead while Mr. Carter was president and that has gone nowhere in the Reagan years. President Carter sees a conference as something with merit in its own right and with appeal to an incumbent president who is presumably eager to record a visible diplomatic achievement and, in the Middle East, to move beyond Iran.

What is the argument for such an international conference? It is that the Arabs and Israelis cannot make peace directly. The Arabs resist following Egypt's state-to-state example lest once again stateless Palestinians end up left out of the play. As their price for entering the direct talks Israel wants, they demand that talks be set in the context of a conference. The conference they seek, including Americans, Soviets, British, French and Chinese, would be empowered to deal with differences that arose in direct Arab-Israeli talks.

Israel is of two minds—that is, it's stalemated—about a conference. The Likud side is opposed to the territorial compromise demanded in return for peace, and it rejects the idea of a conference for fear that it will merely be a new forum to gang up on Israel. The Labor side is ready for territorial compromise and open to a conference, if Israel can enforce certain participation standards: to win compromises from the Soviets on the one hand and to exclude the PLO

on the other. Labor, meanwhile, being no less fearful than Likud of being ganged up on, wants a conference to be not a court of appeals but merely the occasion to begin direct talks.

This account of the impediments is abbreviated, but it conveys why the prospect of such a conference is an improbability. Its adherent himself, Jimmy Carter, concedes that convening such a conference would be difficult, holding it together would be difficult and producing results would be difficult. A lame-duck president who already has his hands full could not be sold this project on the basis that it is a promising diplomatic tonic, or for that matter on the basis that otherwise the Middle East will explode. The Middle East will grind along.

For all its other turmoil and disaster, however, the Middle East is a region primed for serious diplomatic reengagement by the United States. Mr. Carter pushes for an early conference opening. That seems to us far from urgent and far from being the single option available. And even though the Administration is now said to be cautiously exploring the idea, it has had enough experience in unprepared or ill-advised conferences by now to know that a big, failed meeting would be worse than none at all—much worse. What people in this country and in the Middle East need to see is not that the administration is ready to buy the option Mr. Carter favors, but rather that it has some energy and ideas of its own on resolving the terribly bloody tensions in the Middle East, that it has not just let the whole thing slide.

מאמר מערכת
"ווייטנאם בן אדם"
6/4/87

עמנואל וינסטון

"THE RIGHT TO SEEK ESSENTIAL SECURITY INFORMATION" הזכות להשיג מידע בטחוני חיוני

כאשר נשאל פעם בטלוויזיה גנרל אלכסנדר הייג, שהיה בעבר מפקד נאט"ו ושר-החוץ הראשון של מימשל רייגן, אם ארה"ב מרגלת אחר בעלות-בריתה, הוא השיב: "אני מקווה שכן". הוא ידע, כי חיוני לאי-רה"ב לדעת לא רק מה מתרחש אצל יריבותיה אלא גם אצל ידידותיה. ואם אמריקה, המעצמה הצבאית והבסיס הכלכלי האדירים בעולם, רואה כחיוני את הצורך לאסוף מידע על אויביה וידידיה, קל וחומר שהדבר חיוני באורח מכריע למדינה קטנה כישראל.

הבה ונבחן את תיאום מיבצעי הריגול, שמנהלות מדינות ערב, המציגות במצב מלחמה עם ישראל, להוציא את מצרים. הבה ונבחן את חילופי המידע המתוחכם בין בריה"מ והמדינות-הלקוחות שלה. חישבו על מדינות אירופיות כמו צרפת, בריטניה, איטליה, שוודיה, ספרד, שתי הגרמניות ומדינות הגוש הסובייטי, המוכרות כולן מערכות נשק חדישות לאויבי ישראל. לא קשה להבחין ביחסים בטחוניים מעשיים בין המימשל בווינגטון, התומך העיקרי של ישראל, לבין אויבותיה המסוכנות ביותר. ארה"ב מוכרת מערכות נשק מתוחכמות למדינות עוינות אלה, משום שהמימשל שואף לקיים את "מאזן הכוחות במזרח-התיכון", אם לצטט את הצהרתו של שר-ההגנה האמריקני, כמספא ווינברגר, במשפט פולארד.

ארה"ב, ככל המדינות האחרות, מפעילה רשת עניפה של סוכנים ומי-תקנים אלקטרוניים, הפרושה בכל מדינה בעולם. רשת זו מעסיקה אזרחים של המדינות הללו, על מנת שישגו מידע על ארצותיהם-שלהם ויוזנו מידע זה למאגר הביון האמריקני. לעתים קרובות מגיע לידי האמריקנים מידע, שעשוי להיות חיוני ליציבותה של בעלת-ברית. בדרך כלל משתפת ארה"ב בעלת-ברית זו במידע על בסיס של רית. לעתים פועלים במקרים כאלה גורמים פוליטיים, הקובעים למי מבעלות-הברית הם יעזרו. שותף שאינו מקבל את המידע החיוני הזה עלול לסבול מידידת. מידת הנזק תלויה בגודלה של המדינה וביכולתה לעמוד במיתקפה צבאית או כלכלית.

לא קשה להבין לרוחה של ישראל, שהיא מדינה פגיעה באורח קיצור-ני, שכל מיתקפה, כלכלית או צבאית, יכולה לזעזע אותה קשות. המלה "חיוני" מקבלת משמעות מיוחדת כאשר היא נוגעת לידע מוקדם על מה שזומם האויב.

המידע הראשון, שג'ונתן פולארד הציע לישראל, היה בו, ככל הנראה, כדי לרמוז, שארה"ב מסתירה ממנה מידע חיוני לבטחונה. האופי של מידע זה היה כה קריטי, שהביון הישראלי בחר להסתכן בקרע עם ארה"ב. למרות קיומו של הסכם לחילופי מידע כזה, החליטו פקידי רשות מסוימים במימשל האמריקני למנוע את העברתו לישראל. שום חקירה, שנעשתה עד כה, בין אם בארה"ב ובין אם בישראל, עדיין לא גילתה מי חסם את העברת המידע ומדוע. זרם המידע הראשון, שהעביר פולארד לישראל, היה בו כדי לקבוע את העובדה, שפקידים אמריקניים מסוימים מסתירים מידע נוסף. הביון הישראלי שמר על קשריו עם פולארד מתוך צפייה לגילויים נוספים על מידע נגד ישראל, שהביון האמריקני עלול להסתיר ממנה. עד כה ידוע, כי פולארד העביר מידע על נשק הגאזים, הלוחמה הכימית והלוחמה הביולוגית; על משלוחי נשק סובייטי למדינות ערב; על מאמצי פאקיסטאן לבנות פצצה גרעינית איסלאמית; על הערכות ביון אמריקניות בנוגע לפעולות המתוכננות של אש"ף; על תנועות הצי הסובייטי בים-התיכון; ועל מערכת ההגנה האווירית של לוב, מידע שאיפשר לחיל-האוויר הישראלי להפציץ את בסיס אש"ף בתוניסיה.

כאשר לווייני הריגול של ארה"ב חולפים בשמי סוריה או מצרים ומב-

חינים בהכנות צבאיות מסוימות, שפירושן מלחמה נגד ישראל, או-לם פקיד כלשהו בארה"ב אינו נוטה, מטעמים כלשהם, לשתף את ישראל במידע זה, האם אין זו בגידה בבעלת-ברית וידידה והאם אין זה בבחינת מניע חזק מאוד לבעלות-ברית לרגל אחת נגד רעותה? אנשים כמו רפי איתן ואל"מ אביאם סלע, ומאות אחרים כמוהם, עבדו בחריצות, לעתים תוך סיכון עצמי, כדי לבנות חומת מגן סביב ישראל. האם כפרס על פועלם צריכים ממשלתם והעם היהודי בעולם, שנוהגו ממאמציהם הבלתי-אנוכיים, לזנוח אותם? האם זהו המסר לצעירים וצעירות בישראל, השוקלים ליטול חלק בתחום זה של בטחון ישראל, המצטיין בסיכון גבוה ושכר נמוך? אלה שמברברים עכשיו על "ההפרזות" של איתן וסלע עשויים לילל מנגינה שונה לחלוטין כאשר גזו עצבים או כלי נשק ביולוגיים ינחתו על קרובים וידידים. אכן, פולארד בגד באמריקה כאשר העביר מידע מסוג זה על המיתקנים לייצור גז, שסוריה קנתה ממערב-גרמניה, ואשר טילים ארוכי טווח, שסיפקה בריה"מ, אמורים להנחית נשק קטלני זה על מרכזי אוכלוסיה צפופים בישראל.

אחד מסודות הישרדותה של ישראל, גם בתקופותיה הקשות ביותר, הוא יכולתה "לקחת את העיניים בידיים". מסיבה זו הפרה ישראל את אמבארגו הנשק, שארה"ב וקנדה הטילו עליה בשנת 1948. פטר-יוסיף יהודים ונוצרים רבים, אמריקנים וקנדים גם יחד, שראו את עצמם מחויבים לעזור למדינה היהודית בהיוולדה, הועמדו לדין ונכלאו בשל פעולותיהם האמיצות באותו זמן. ומי יכול לשכוח את פרשת ספינות שרבורג, שישאל שילמה בעדן בכסף מלא, בעוד גור-אל דה-גול אוסר על מסירתן. ואנו זוכרים את המהנדס הנוצרי השווייצרי אלפרד פראואנקוביץ, שמסר לישראל את סודות ייצורו של מטוס ה"מיטראו", לאחר שצרפת של דה-גול, ספקית הנשק העיקרית של ישראל, הטילה אמבארגו משלה בשנת 1967?

למן מעצרו של פולארד נראה, שנעשה בארה"ב מאמץ משולב לשמור את ישראל בחדשות - באור שלילי, כמוכבן. עוזריו של רייגן ואמצעי התקשורת עושים כל שביכולתם כדי להעביר את האשמה בפרשת "איראנגייט" מווינגטון - לירושלים. אולם למרבה המזל נחשפו די עובדות כדי להפוך סיפור זה לבלתי אמיץ. נראה לי כאבסורדי להיענות לדרישות של כמה יהודים יש-ראליים ואמריקניים, הטוענים בתוקף, שישאל צריכה להישאר בתודעת התקשורת אפילו למשך שנה נוספת, בעוד ירושלים חושפת את סודותיה בפומבי על-ידי הקמת ועדות חקירה למיניהן. העובדה, ששתי דמוקרטיות בעלות ערכים אנושיים דומים, העומדות מול אויבים משותפים, מוצאות את עצמן במצב כה בלתי-נוח בגלל קומץ אנשים, שעונים צרה בידידות שביניהן, היא טראגדיה עמוקה. פרשת פולארד לא פגעה באופי האינטימי של היחסים הבטחוניים המעשיים שבין ישראל וארה"ב. כפי שכתב דייוויד שיפלר ב-"ניו יורק טיימס" מ-16.3.87, שיתוף-הפעולה בתחום הביון וביתר המיגזרים הבטחוניים בין שתי המדינות נמשך בכל הרמות המיבצעיות. המחצית השניה של הסיפור עוד אמורה להיכתב, אולי בידי ועדה מיוחדת מטעם הקונגרס, שתחקור מי חסם מסירת מידע חיוני לישראל. אולי תגלה הוועדה, שהאשמים הם כמה פקידי רשות אמריקנית, שפעלו בגלוי למען האינטרסים של אחדים מאויבי ישראל. הרי איל והדרגים הגבוהים ביותר בבית הלבן נתנו הוראה מפורשת לשתף את ישראל בכל מידע בטחוני חיוני בתחום הביון, לטובת מי פעלו אותם פקידי פדראליים וזוטרים?

(הכותב הוא איש-עסקים בשיקגו, הנמנה עם חבר הנאמנים של מרכז יפה למחקרים אסטרטגיים, ליד אוניברסיטת תל-אביב)

מדינת ישראל

13/3/87

תאריך

אל: כה"מ

מאת: לשכת ראש-הממשלה/מק"ל
רצ"ה יגדיון הסדרה על מקינא - השאלה של ילדיו
שלחציו ה"מ אשנו המ"פ.

ע"ש אג"ר הקולות הדוא"ר
(א) הקטע על המסגרת הבינ"ל (ע"ג 3-4) הקטע
ע"ש ילדיו הסכמה למסגרת בינ"ל (סעיף 9, מטאמ)
אין ש"ש ילדיו הסכמה להלמטה ברה"ב בבלונק
(במסמך מס' 10, מטאמ).

(ב) הבינ"ל המקרה י"ה/ע"ה/אמ"מ ה"ה/ע"ה/אמ"מ

ISRAEL ADMINISTERED
TERRITORIES: במסמך 21 ביאמ"מ

המ"מ "ה"ה/ע"ה/אמ"מ" מ"מ/ע"ה/אמ"מ כן ע"ה/אמ"מ
א"ש ה"ה/ע"ה/אמ"מ - The West Bank (כ"ה)
ס"מ/ע"ה/אמ"מ (2)

י"ה/ע"ה/אמ"מ ש"ש/ע"ה/אמ"מ, ע"ה/ע"ה/אמ"מ, ע"ה/ע"ה/אמ"מ
ע"ה/ע"ה/אמ"מ ע"ה/ע"ה/אמ"מ א"ש/ע"ה/אמ"מ ע"ה/ע"ה/אמ"מ
ה"ה/ע"ה/אמ"מ ע"ה/ע"ה/אמ"מ, ע"ה/ע"ה/אמ"מ ע"ה/ע"ה/אמ"מ
ח"ה/ע"ה/אמ"מ ע"ה/ע"ה/אמ"מ ע"ה/ע"ה/אמ"מ ע"ה/ע"ה/אמ"מ
ה"ה/ע"ה/אמ"מ ע"ה/ע"ה/אמ"מ (ר"ה/ע"ה/אמ"מ) א"ש/ע"ה/אמ"מ

ר' ג'ס הנציגות
ד"ר ג'ס - 7

כתב לוואי

1 1 6 / 4.06.01

ירושלים, י"ב באדר תשמ"ז
13 במארס 1987

אל ראש הנציגות

הממונה על ההסברה

מדיניות השלום של ישראל

מצ"ב תדריך הסברה על מדיניות השלום של ישראל.

הנכם מתבקשים לתת לתדריך תפוצה מירבית ולהשתמש
בו בשיחות, תדרכי רקע, הופעות וכדומה.

העתק: לשכת השר

לשכת המנכ"ל המדיני

לשכת המנכ"ל

ראשי אגפים

מנהלי מחלקות

BRIEFING

Israel Ministry of Foreign Affairs - Information Division - Jerusalem

ISRAEL'S PEACE POLICY:

PRINCIPLES AND MOVEMENT

On 26 March 1979, Israel and Egypt signed a treaty of peace, following more than a year of negotiations that had begun when President Anwar Sadat of Egypt journeyed to Jerusalem, in November 1977, in response to Israel's invitation to join it in direct negotiations for peace between the two nations.

It was the first such agreement between Israel and an Arab state, and it represents the first crack in what, until then, had been a seemingly impregnable wall of Arab alienation and belligerency towards Israel that had produced three decades of intermittent terror and war.

The quest for peace has always been the central pillar of Israel's foreign policy. It constitutes the major goal of its national ethos. And it is a principle that unites all segments of Israel's society, regardless of political or social leanings.

In the pages that follow, we shall outline the principles that underlie Israel's peace policy, as well as some of the steps that have been taken by Israel's government and leaders to render the prospect of peace in the Middle East nearer and more real.

A. PRINCIPLES

1. Readiness for direct negotiations without prior conditions: This means that the peace terms must be negotiated directly by the parties concerned and will not be imposed from the outside.
2. Strengthening and broadening the peace with Egypt.
3. Israel's quest for a fair and honourable resolution of the Arab-Israeli conflict, and of the Palestinian problem in particular, to be negotiated by the parties.
4. Permitting Jordanian activity in the Israel-administered territories:

i.e., strengthening moderate Palestinians in Judea-Samaria (the West Bank) and Gaza who advocate a Jordanian-Palestinian solution - in contrast to the pro-PLO militants who advocate terror and a solution that is divorced from Jordan.

5. More freedom for the Palestinians in running their affairs in the areas administered by Israel (and without political implications); improvement of the quality of life in these areas.

A change of this kind will facilitate holding talks with Jordanians and Palestinians based on Security Council Resolutions 242 and 338 and on the Camp David Accords.

6. Recognition of the fact that the promotion of the peace process depends, in the first instance, on the prevention of war and acts of terrorism.

7. Recognition of the fact that maintenance of the status quo creates fertile ground for stepped-up terrorist activity, by militant and extremist elements, and for a deterioration of the situation that could lead to war.

Conclusion: All parties concerned should avoid inflexibility and frozen positions, so that the dynamics of the peace process, and continued movement towards the desired negotiations, may be maintained.

B. MOVEMENT

(Recent Israeli Initiatives and Measures to Promote and Accelerate the Peace Process in the Middle East)

On the basis of the principles outlined, the Government of Israel has, over the past two years, undertaken a number of initiatives and concrete measures designed to promote and accelerate the advent of peace in the area. Among these, the following are prominent examples:

1. The Israel Defence Forces were withdrawn from Lebanon, except for minimal support for local Lebanese forces, in a security zone adjacent to Israel's border, calculated to prevent a repetition of terrorist build-ups and incursions directed against Israel.

2. Agreement has been reached with Egypt on the submission of the Taba issue to conciliation and international arbitration, thus creating a better climate for the further improvement of bilateral relations.

3. There has been a general improvement of Israeli-Egyptian relations, epitomized in the Alexandria Summit of September 1986 between then-Prime Minister Shimon Peres of Israel and President Hosni Mubarak of Egypt, in which an understanding was reached on moves towards the preparation of an international forum that would not replace but facilitate direct peace talks.

4. New ground was broken with the summit meeting between then-Prime Minister Peres and King Hassan II of Morocco, broadening the dialogue with the Arab

world and strengthening President Mubarak's hand, as well as that of Jordan's King Hussein.

5. Israel's two-pronged policy, in the administered territories, of liberalization coupled with combatting terrorism has been strengthened and broadened, with special emphasis on economic stabilization; transfer of more functions to local Arabs; the fight against terror; and permitting Jordan to consolidate its position in these areas. Specifically, the following steps have been taken:

(a) More Arab mayors have been appointed by the Israeli civil administration, so that today all the mayors in the Israel-administered territories are local Arab residents.

(b) Israel has permitted the opening, in Nablus, of a branch of the Cairo-Amman Bank.

(c) Israel encourages international investment in these areas, from Europe, the United States and even Arab countries.

(d) Israel has enabled Jordan to consolidate its position in these areas by means of an open-door policy, and a low Israeli profile, towards Jordanian initiatives.

(e) Israel has allowed Arab municipalities to extend their jurisdiction.

(f) Israel has accelerated the transfer, from Jews to Arabs, of functions in the administration of the areas. About 100 such functions have already been transferred over the past two years, and the plan is to continue this process until virtually all of these functions are in local hands.

(g) Jewish settlement policy in the Israel-administered territories has undergone a very clear change.

6. Israel has been encouraging Western countries to provide economic aid to the countries of the Middle East, in a kind of Marshall Plan for the Middle East, in order to promote stability in the Arab world, as a prelude and an incentive to peace negotiations.

International Framework for Direct Talks

7. Having arrived at a peace treaty with neighbouring Egypt, Israel continues to strive for a peaceful resolution of the long-standing Arab-Israeli conflict, to be capped by peace treaties with all of its Arab neighbours. Moreover, Israel is convinced - both on the basis of its own experience and on the basis of worldwide precedents - that the only feasible way to reach such agreements is through direct negotiations among the interested parties.

8. This is so, since the obstacle to peace, all along, has been the refusal of most of the Arab countries (all, indeed, except - since 1977 - Egypt) to recognize Israel's very right to exist as a nation-state in the Middle East. Direct talks are not only more efficient than any other mode of negotiation; they also represent the very expression of formal recognition

whose absence has so far prevented peace.

9. Jordan, Israel's neighbour to the east, has insisted on an international conference as the only venue for peace talks. In order to bypass this obstacle and help Jordan overcome its hesitations about entering the negotiating process, Israel has agreed to an international framework for such talks - provided that this forum will not serve as a substitute for direct talks but rather as a pipeline leading immediately to such talks. To ensure this, the following set of provisos is suggested:

(a) The conference shall have no authority to impose a solution on the parties, or to rescind an agreement arrived at by the parties themselves.

(b) Following the opening of the conference, negotiations shall be conducted in bilateral geographic committees, without the participation of the powers.

(c) The negotiations in one committee shall not be conditioned upon the progress of negotiations in another: Each committee shall continue its talks until agreement is reached.

(d) The basis for the negotiations is UN Security Council Resolutions 242 and 338.

(e) The participants in the conference, including the Palestinian representation, shall be determined in advance, by agreement among the parties.

(f) The duration of the conference shall be limited.

(g) The conference shall not be convened before full agreement shall have been reached with regard to the procedure.

10. Israel has agreed to the participation of the Soviet Union in such a forum, provided that it will first permit the emigration of Jews wishing to leave the Soviet Union, and that it will restore its diplomatic relations with Israel. In general, powers not having diplomatic relations with one of the parties shall not be permitted to participate.

Three points should be kept in mind:

(a) The international conference formula has been part of the Basic Guidelines of all the Israeli governments between 1974 and 1981; not because it was considered the ideal instrument for arriving at a peace settlement, but as the only means available to move the peace process forward.

(b) In December 1973 Israel participated in such a conference, in Geneva, following the Yom Kippur War; one of the results of this conference was the establishment of the joint military committee that, on 20 January 1974, concluded a disengagement agreement with Egypt - the first in a series of agreements that eventually led to the signing of a treaty of peace between Egypt and Israel.

(c) The idea has the further advantage of being acceptable to our partner-in-peace, Egypt; to the most likely potential partner, Jordan; and to the United States.

C. CONCLUSION

Israel's hand continues to be stretched out in peace to all its neighbours.

For the Jewish people, peace has always been our dearest wish, our fondest dream. Since Israel regained its national independence, the attainment of peace has also been our paramount political objective. Again and again, Israel has demonstrated the earnestness of its yearning for peace - not only by the countless declarations of its leaders to this effect, but also by its manifest readiness for far-reaching concessions for the sake of peace.

Notwithstanding all the obstacles and difficulties, Israel firmly believes in the tangible reality and possibility of arriving at a just and durable peace settlement in our region - and in our time.

Given a sincere desire on the part of all the parties to the conflict to arrive at such a settlement, the peace process that has been set in motion in the Middle East can take on momentum and, ultimately, transform this strife-torn region into a veritable model area of peace and regional cooperation. Surely we owe as much to our children - in Israel and in the Arab states.

Appendix

ISRAEL'S PEACE POLICY: OFFICIAL STATEMENTS

Israel's peace policy is a broad-based policy, reflecting as it does the entire spectrum of Israeli public opinion. It is only natural, therefore, that it finds expression in the utterances of the leaders of both major political parties in Israel, the Labour Alignment and the Likud. We present here excerpts from statements on the subject made by Israel's current prime minister, Mr. Yitzhak Shamir, and by his predecessor in that post, Mr. Shimon Peres, who now serves as Vice-Premier and Foreign Minister.

From Statement by Prime Minister Yitzhak Shamir

in the Knesset, 20 October 1986:

"The Camp David Accords were signed with Egypt, with the help of the United States, in September 1978, and the peace treaty with Egypt was signed in March 1979. Ever since then, all the governments of Israel have worked to stabilize and deepen the peace with Egypt, which is the first link in the chain of arrangements envisaged in the Camp David Accords. Since then, action has also been taken to expand the cycle of peace so that it may encompass additional states in the region. This government will continue on the same path and will call on the Government of Egypt to join it in an effort to realize these goals, for the sake of both nations and the entire region.

"...The outgoing government invested considerable efforts to arrive at direct negotiations without prior conditions with our neighbours and, first and foremost, with Jordan. Despite these efforts, with the assistance of representatives of the United States government, Jordan has not yet responded to our call to come to the negotiating table. The government will continue indefatigably to create conditions that will enable Israel and Jordan to live in peace alongside each other. But we will not be able to attain this without free, direct, face-to-face discussion."

From Statement by then-Prime Minister Shimon Peres

at UN General Assembly, 21 October 1985:

"Let all parties to the dispute facilitate a new phase in Arab-Israeli peace by renouncing - and putting an end to - the use of violence.

"This new initiative should be based on the following principles:

1. The objective of the negotiations is to arrive at peace treaties between Israel and the Arab states, as well as to resolve the Palestinian issue.
2. Neither party may impose pre-conditions.
3. Negotiations are to be based on United Nations Security Council Resolu-

tions 242 and 338 and on willingness to entertain suggestions proposed by other participants.

4. Negotiations are to be conducted directly, between states.

5. If deemed necessary, these negotiations may be initiated with the support of an international forum, as agreed upon by the negotiating states.

6. This gathering can take place before the end of this year, in Jordan, Israel or any location, as mutually agreed upon. We will be pleased to attend an opening meeting in Amman.

7. Negotiations between Israel and Jordan are to be conducted between an Israeli delegation, on the one hand, and a Jordanian - or a Jordanian-Palestinian - delegation, on the other, both comprising delegates representing peace, not terror.

"Aware of the nature of this undertaking, I propose the following as a possible blueprint for implementation:

o Negotiations may produce intermediate as well as permanent arrangements. They may deal with the demarcation of boundaries as well as the resolution of the Palestinian problem. The Camp David Accords provide a possible basis for the attainment of these objectives.

o The permanent members of the Security Council may be invited to support the initiation of these negotiations. It is our position that those who confine their diplomatic relations to one side of the conflict exclude themselves from such a role.

o This forum, while not being a substitute for direct negotiations, can offer support for them. Indeed, nothing should undermine the direct nature of these negotiations.

o In order to expedite this process, the agenda, procedure and international support for negotiations may be discussed and agreed upon at a meeting of small working teams to be convened within thirty days.

"...I hereby proclaim: The state of war between Israel and Jordan should be terminated immediately. Israel declares this readily, in the hope that King Hussein is willing to reciprocate this step.

"Let us not confine the horizons of our vision to the limits set by our past. For the future holds yet untold possibilities for peace and prosperity for our war-torn lands."

מדינת ישראל

תאריך 13/3/87

אל: ר"ה

מאת: לשכת ראש-הממשלה.

רצ"ב מיסיון הסברה של משרד החוץ
במליון שמום שני להסכם האום.
במיסיון זה א"ל נס"ן לפעולתו
נראה הוצעה הדעת (בנאום מיסיון בסוף)
א/ו.ה.ה.

כתב לוואי

בין העדים

113/13.3.1087/4.06.089

ירושלים, י"ב באדר תשמ"ז
13 במארס 1987

אל ראש הנציגות
והממונה על ההסברה

ש מ ו נ ה ש נ י ס ל ה ס כ ס ה ש ל ס

ביום ה' ה-26 במארס, יחול יום השנה השמיני לחתימת הסכם
השלום בין ישראל למצרים.

מוצע לנצל מועד זה כדי למקד את תשומת הלב:

* להסכם השלום הראשון בין ישראל לבין מדינה
ערבית שכנה

* למאמצים הנמשכים כל העת - בישראל ומצד גורמים
שוחרי שלום אחרים באיזור ובעולם - להעמיק את
השלום ולהרחיבו.

למטרה זו מצ"ב סקירה קצרה שמומלץ להפיצה לארגונים ומנהיגים
יהודיים ונוצריים, לעתונות יהודית וכנסיתית ולפעילי הסברה.
במקומות שהדבר בר ביצוע עדיף להפיצה כהודעה לאמצעי התקשורת.

BRIEFING

Israel Ministry of Foreign Affairs - Information Division - Jerusalem

The Road to Peace

ISRAEL-EGYPT PEACE TREATY: EIGHT YEARS OLD

On 26 March 1979, Israel and Egypt signed a treaty of peace, following more than a year of negotiations that had begun when President Anwar Sadat of Egypt journeyed to Jerusalem, in November 1977, in response to Israel's invitation to join it in direct negotiations for peace between the two nations.

The first such agreement between Israel and an Arab state, the Israel-Egypt peace treaty represents the first crack in the seemingly impregnable wall of Arab alienation and belligerency towards Israel that had produced three decades of intermittent terror and war.

The quest for peace has always been the central pillar of Israel's foreign policy. It constitutes the major goal of its national ethos. And it is a principle that unites all segments of Israel's society, regardless of political or social proclivities.

Nearly ten years ago, Israel's relentless call for peace found its first echo in the response of a courageous Arab leader. Today, a slowly evolving Israeli-Egyptian peace is living proof that there is a viable alternative to war.

The national unity government of Israel, elected in October 1984, has resolutely pressed forward and, as its leaders have pledged, will continue to press forward in an earnest effort to broaden and deepen the peace with Egypt, and to expand the peace process to Israel's remaining Arab neighbours.

The ultimate success of this effort depends on whether additional Arab governments in the region will see their way to joining it - in their own interests as in the interests of the war-weary peoples of the region as a whole. An overall Arab-Israeli peace undoubtedly would contribute to political stability, allow the countries involved to redirect massive military expenditures to constructive development and encourage regional cooperation for the benefit of all.

עמנואל וינסטון

סכנה ושמה "ועידה בין"ל"

עם סיום ביקורו של שמעון פרס במאורזק ביולי שעבר פורסמה הדעה מסתתרת, שבה נאמר, כי מלך מאורזק ומר פרס הסכימו על כינוס ועידת שלום בינלאומית, רציון המעלה את רחוקים מאד של הסדר כפי על ישראל ושכנותיה הערביות. מר פרס הציע זאת לראשונה בנאומו בעצרת ארס כינז באוקספורד 1985. פרס אומנם חזר ואישר לאחר מכן את עמדתו ההיסטורית של ישראל, שלפיה, שום פורום בינלאומי אינו יכול לשמש כהצלה למרס ישראלי, ואף על פי כן, השד יצא מהקבוק והוא חוזר, ללא ספק, לדרוש את פרס ואת מדיניותו החדש הישראלית במרוצת השנים הבאות.

למזל חורש יולי לא היה רצון עם ראש מדינה זו, או ביקור של אישיות כזאת, שלא נמתינו בכך, שכל הצדדים המעורבים במדיניות על הצורך בוועידה בינלאומית וכל העולות המורכבות שהצגה מנסה כמלית בלתי דגולה זו, בהקשר לגדולה של ישראל, יש בה כדי להעריך בנז א-יסקט. לכאורה, יש כאן עובדה קריטית. עמי העולם יכולים עתה להשיך למען עומתה של ועידה בינלאומית, לאחד ששאבו עידוד לעשות כן מן הישראלים עצמם.

27 בינואר הכריז ראש ממשלת אוסטרליה, בוב הוק, שפרס לכן חסר בהיבט להבט ברעיון הוועידה הבינלאומית, כי לשלשתנים יש זכות להגדרה עצמית ולהקמת מדינה משלהם, אם רוצים בכך. האם יכולה ישראל לצפות להיות מאוחר מדינות רבות, שפרס לכן הביע תמיכה טלנית חזקה באשף?

הדרישה את ועידה בינלאומית לצורך מציאת הסדר למסחר הישראלי-ערבי יכולה בנקל להתאפייין כהאזנה שעומדת להתרחש, סכנת כינוס של ועידה בינלאומית יכולה להאמין רק בכך, שתיכנס טאליציה של מדינות ערב ומדינות העולם השלישי, שתורושה מה שהערים כבר ממילא רודשים, חיינו, שישראל תיכנס, קודם כל, לגבולות שמלפני מלחמת ששת הימים שתחיל למספר ניכר של מלשתנים להתייבש בידות וסומרון שהיכנסו מחבל עזה ומרמת הגולן שירדשים תחולק או תבא, לפי חונו של הואמיקאן ובתמיכה שבשתיקה של משרד החוץ האמריקני.

אדוולטיו, מוסף פרס לקים את הרעיון בהכינו שוב ושוב תמיכה כיוסם הוועידה. למרבה הצער, הוא עלול לקבל את מבוקשו רק שישראל תשלם את המחד בכך, שתמאז את עצמה בידה אחת ביד עם מדינות עוינות, שישמשו כחבר המושבעים ובשופטים, שיוצרו את גורל המדינה וההודות.

היה זה, אכן, צחוק הגולל אם ישראל תעשה עוד מחווה אגביות מיתורת והפקיר את עצמה ביד מדינות, שכבר החלישו ברוב מבריע שרירותיות כמה במועצות. אפשר לצפות, שברמה למועצת הבטחון של ארס או לעצרת הכללית, ועידה כזאת רק תבלה את לאח חזיתות, תחולק להסכמים בשאלה, האם ישראל היא בכלל מדינה לגיטימית? והתשובה עלולה להיות הרמית ישראל לרובם אף ריקה והחלטה לנקוט בגדה מאנציות מסחריות ואחרות, ללא כל חשש מתגובה.

שתחומת אשף, המצויה על בונות להסמך את ישראל, בוועידה כזאת, למצמצם עליון המלך חסיין, היתה בלתי דגולה ביותר. מאידך, נושא, ערבים מלשתנים, המכירים בישראל, יהיו תמיד בגרישות רצויים בכל מרס לשלום ברם, הם תמיד נספלו עליון אשף, שאינו מוותר על סוגותו לחסל את ישראל.

מרס שוכחת ישראל, כי תפקידה של בריית המועצות במרוצת הכינוס נגר ביסודו של דבר, שילית מוסקווא נקטה באותה עקבי עמדות מרצדות נגר ישראל. ברייתם נזחקה את החוסים היסלומטיים עם ישראל לפני כעשרים שנה והיא מסיסה להיות עוינת לנו, למרות שהיא מפריחה מה ושמ, בלתי נסמך של התפישות" כביכול, יתרה מאלה ברייתם היא ספקית הנסק הכבר העירית של מדינות ערב, משגרת אליהן יוצעים צבאיים ולעיתים אף מאיישת את סוללות הטילים שלהן. כאשר מתעורר הצורך, משמשים חיללים סובייטים כסו הגנה שנג מוסקווא עוזרת באותה עקבי את המדינות הלסחות שלה לא להיכנס לפוט מרס לשלום אלא אף להרחיק את פעילות הארבע נגר ישראל.

תמיכתה האיתנה של מוסקווא באשף ובמדינות סובייטיות מסיימת ארנה והשבת את הסובייטים להכריז רצויים בפורום בינלאומי, שישפוט את ישראל, ואכן, העובדה, שמתנת אימונים של אשף ושל ארגוני מרס אחרים נמצאים על ארמת ברייתם, שמשמשת כהבאישים מתורש חיסך נגר חקירה ונגה אימונות, אולי חשב לעצמו שמעון פרס, שהוא רק מולל את הרדד לשדוקה של ממשלת האחדות, שהרי מרס וידוע היה, ששותפים מתליכוד יתנגדו להבנת ישראל בידה עוינת, שבה אין היא יכולה לזכות, בעוד המערב משבח את חיון התעוררים של התעוררות, שתצמח כביכול מוועידה בינלאומית. התוצאה יכולה להיות בשלילה של ממשלת ישראל, אכן, להתרשד בעולם ולנאום על ועידה בינלאומית - זהו עשור להיראות כמעשה מרינאות, אולי אפילו צער שיענים לו, לפרס, בצוון כבדות הבאות, אבל באות מחדד לישראל.

יחזבו, שכבר מאורזק מרס, הנשיא מוכאדד חסין כינז בספטמבר, כי ישמח לזרז לארה"ב כדי לרוץ בסדורים לכינוס של ועידה בינלאומית. הפרס למוכאדד על תמיכתו בכל תהליך שלום חיש יהיה סיוע אמריקני מוגבר למצרים ופרישתה של מחוב בסך 10 מיליארד דולר ואפרישה שכבר בוצעה, למעשה, שקאחיה משגרת במרענו, נוסף לנשק מתוחכם בתנאים מועדפים וגם 1.5 מיליארד דולר מפרס המסבוע הבינלאומית. מוכאדד כבר תפס את קצה לשונו של פרס.

חסיין, מלך ירדן, חופר בוועידה בינלאומית כצער מאקטי, שמשמלות ערביי זה כבר נקטו בעבר כדי להימנע מקיום מרס ישראלי, שמשמעותו הכרה בה. כך יכול חסיין להשיע כמתן וכדורף-שלום - דבר המוכה את ארצו בסיוע ובנשק מארה"ב. הנשיא רייגן הציע באחרונה למסור לירדן טילים אנטי-טנקים מונחיליית, בקוטר 155 מ"מ, מסוג. קושרואר, שפרס לכן סירבה ושינגטון למסורם לישראל בטענה, שהם נשק מתוחכם מרס, ובדימנית מקיים חסיין את עמדתו העקבית של איהכרה בישראל, עמדה המפישת את אשף ומדינות ערב.

ישראל תתייצב בקרוב על רוכן הערס, שם יפגינו אותה בשאלות מיסין ומשמאל. פרס אולי חושב, שזו תהיה פנישה פוליטית ירידות, שבה ישראלי אל וריבותיה חולשו בררם שכרזו של שלום. זה לא נכון, מר פרס, ועידה זו תהיה ירדת לדרום רוטית, שבה תצטרך ישראל להילחם באריות. לסיצער, תצטרך ישראל להיענות לכל תגביות של העולם הערבי ותומכיה לבונ מדינה פלשתית באורים ובערים שהיודים יפנה למנת מחבל עזה תחלק את ירדשים על מנת שבתלק הערבי תקים בידתו של אשף למנת מרסת הגולן למנת אל הגבולות שמלפני 1967: לוותר על חומיות למס מרס השומרון למנת מאיור הבטחון כלכנון.

האלה הם רק מעט מן הויתורים שישראל תידרש לעשות בוועידה בינלאומית. ויתורים אלה יהיו רק בבחינת המערכה הראשונה, שכן כל מדינות ערב יגורשו את הפלשתנים, המתגוררים בתחומיהן, על מנת שיעקרו למדינה שלהם, שתחיה ללא ספק רחוקה עד אסם מים. בבחינת. להניקטנ של המודותיכנון הסכמי סמס ריינודר מ'1978 וזוהו השלום הישראלי-מצרי מ'1979 בצביעים כבידור על הדרך המליכה לקראת שלום מרס ישראלי. הרעיון של "ועידה בינלאומית" הופך במהירות לקריאת יקרב של המדינות האנטי-ישראליות. אנו יכולים רק לזכות, כי שרדוץ הישראלי יגנון שום סכל וייסוג מיד מתמיכתו ברעיון כסיל ומסכן זה לפני שיתבצע ייטבט מלשתנו.

הכותבת נמנה עם חבר האנשים הבינלאומי של מרס ישראלי למוחקרים אמטראטנים שיליו אטיביסיות תלאביב

244595

מדוע לא ועידה בינלאומית?!

1. כל ממשלות ישראל דגלו תמיד במשא ומתן ישיר בין ישראל למדינות ערב.
2. הממשלה מעולם לא קיבלה שום החלטה בזכות ועידה בינ"ל. שר החוץ רשאי "לגשש" לגבי אפשרויות שונות הקשורות בתהליך המדיני, אך הוא איננו יכול לומר לאנשי שיחו שקיימת החלטת ממשלה בזכות ועידה בינ"ל.
3. ממשלת ישראל דוגלת בשיחות ישירות עם ירדן, ללא כל תנאים מוקדמים. דרישת ירדן לוועידה בינ"ל מהווה תנאי מוקדם.
4. רעיון הועידה הבינ"ל הוא רעיון סובייטי שלא צמח מתוך האזור עצמו.
5. מדינות ערב עומדות על השתתפות בריה"מ בוועידה משום שידוע להן שהיא תדרוש נסיגה ישראלית מוחלטת והקמת מדינה פלש'.
6. ועידה בינ"ל תאפשר לבריה"מ לחזור למזה"ת מבלי שתפתח את שעריה לעליה ומבלי שתחדש עמנו את היחסים הדיפלומטיים.
7. הועידה כולה תנקוט עמדה אנטי-ישראלית וכמעט כל המשתתפות ידרשו נסיגה ישראלית מוחלטת.
8. הערבים דורשים ועידה בינ"ל כדי שיוכלו להתחמק מהכרה בישראל, ולא יצטרכו לנהל עמנו שיחות ישירות.
9. הסכם השלום עם מצרים הושג בשיחות ישירות (ובסיוע אמריקני). יש לראות בכך את התקדים הרצוי ולהמשיך באותה דרך.
10. ישראל דגלה מאז הקמתה בשיחות ישירות עם שכנותיה ואכן, לאחר כ-30 שנה באה המדינה הערבית הראשונה לכלל הכרה בצידקת הדרישה הזאת, והשלום עם מצרים הושג. יש להמשיך ולדרוש שיחות ישירות עד שמדינות ערביות אחרות יכירו גם הן בכך שזאת הדרך היחידה להשגת שלום אמת.

23/8/77 p. 1

5728

Moshe Zak

THE CASE AGAINST AN INTERNATIONAL CONFERENCE ON THE MIDDLE EAST

The 41st session of the General Assembly of the United Nations in December 1986 endorsed the Soviet and Arab view on establishing a preparatory committee consisting of the five permanent members of the Security Council to convene an international conference on the Middle East. The decision was taken by 123 member nations. Only three states voted against it, including the United States and Israel. Nineteen Western nations, including Britain, France, West Germany, Canada, Australia, and Portugal abstained.

It was not a new development at the United Nations, following as it did the 1981 call of Leonid Brezhnev for an international conference with the participation of the big powers in order to settle the Arab-Israeli dispute. Since then, year after year Israel and the United States have vigorously opposed such a path as a way of resolving the dispute and have voted accordingly. Both countries lodged formal objections to the convening of a United Nations special conference on Palestine in Geneva in 1983. As Israel comprises 50 percent of the Arab-Israel dispute, its non-participation, with the endorsement of the United States, rendered the decisions of this conference null and void.

This latest resolution of the General Assembly was meant to overcome U.S.-Israeli objections by suggesting an interim step. Yet the United States and Israel were careful not to permit them-

Moshe Zak, editor emeritus of the daily *Ma'ariv* in Tel Aviv, recently published a book in Hebrew, *Israel and the Superpower Game in the Middle East*, dealing mainly with the origins of the international conference on the Middle East.

selves to be trapped into a preparatory conference they both oppose.

This cooperation in rejecting Brezhnev's proposal for an international conference on the Middle East was based on two different perceptions held by Israel and the United States. Jerusalem rejects the whole idea of an international conference as it diametrically contradicts its own doctrine of direct Arab-Israeli talks, while the United States' views derive from its opposition to the Soviet desire to establish an American-Soviet condominium in the Middle East. The meeting point of the U.S. objection to the Soviet Union's achieving an equal status in the Middle East and the regional focus of Israel opposing any internationalization of the local conflict creates the common ground for diplomatic coordination between the two countries. Their firm stand has foiled the resolution, and the Soviet Union and its allies have come to realize that without the consent of the United States and Israel, endorsement of their proposal by the General Assembly lacks any validity.

As a matter of fact, three international conferences on the Middle East were held in the last four decades. All turned out to be exercises in futility.

The first conference was held in Lausanne, Switzerland, in 1949 under the auspices of the United Nations Conciliation Commission. Attending were Israel, Egypt, Jordan, Syria, and Lebanon, along with representatives of the United States, France, and Turkey, who were the members of the above mentioned commission. The conference failed miserably. The Arab representatives refused to sit in the same room, or even stay in the same hotel, with the representatives of Israel. The byproduct of this conference was a brief crisis between Israel and the United States, when the government of Israel received a harsh note from the U.S. president demanding that Israel yield to Arab demands without even securing its neighbors' commitment to peace.

The Soviet Union, however, could not accept the idea of a conference or a commission on the Arab-Israeli dispute without its participation. It objected to the composition of the Palestine Conciliation Commission, but at that time the West commanded a majority at the United Nations.

The second international conference on the Middle East was held in the summer of 1956. The subject was the Suez. The Soviet Union participated in the conference along with eighteen

other nations. Israel was not invited, though it had made known its interest in free passage through the Suez Canal by persistent complaints to the U.N. Security Council.

The Soviet Union surprised the Western states by accepting the invitation to participate in the conference, but it objected to the Western proposal for a solution to the crisis. The conference failed and the situation disintegrated into war.

The third international conference occurred in Geneva in December 1973. It lasted a mere two days. It was not quite an international conference, but rather an experiment by the United States and the Soviet Union in disengaging following a war in which the superpowers had found themselves approaching confrontation. The speeches in the Palais de Nations in Geneva were a prelude to Henry Kissinger's shuttle diplomacy, in which he framed the disengagement agreements between Israel and Egypt and between Israel and Syria. Although the agreements were portrayed as based on the Geneva peace conference, in reality they were not. Syria did not participate in the Geneva conference. Nevertheless, Kissinger succeeded in achieving the disengagement agreement between Israel and Syria that is still in force today. Furthermore, the Soviet Union was excluded from the deliberations on the disengagement agreements. The Geneva conference failed. Peace was not achieved in this forum.

When Israel and Egypt finally reached the goal of peace in 1979, they accomplished this through their joint rejection of the Geneva spectacle, which had been endorsed by President Carter and Soviet Foreign Minister Andrei Gromyko on October 1, 1977. Egyptian President Anwar Sadat and Israeli Prime Minister Menachem Begin's success in blocking the Carter-Gromyko initiative paved the way for Sadat's visit to Jerusalem and consequently the Camp David accords, which outlined the ways and means of achieving a comprehensive Arab-Israeli peace. It excluded the internationalization of the dispute and prescribed the venues of direct negotiations between Israel and the Arabs.

The nineteenth century type of international conference (such as the Congress of Vienna and the Berlin Congress) where the imperial powers shaped the fate and the frontiers of small nations proved to be obsolete, as demonstrated at the 1954 Geneva peace conference on Indochina. This type of conference, in which non-combatant states played the leading role, served only to change

the cast of characters without resolving the dispute: Americans replaced the French in Vietnam.

The perspectives of the supporters and the opponents of an international conference on the Middle East are not predicated on the basis of belief or disbelief in the machinery of the proposed conference, but rather are directed by geostrategic considerations, especially as far as the superpowers are concerned. The Soviet Union's desire to participate in an international conference on the Middle East is aimed at achieving its strategic goal of a legitimized partnership enjoying equal rights with the United States in this region. It follows the pattern of diplomatic expansionism demonstrated in the Yalta and Helsinki conferences.

At Yalta the Soviet Union achieved recognition by the West of its equal status in Europe. At the Helsinki conference, the USSR gained Western recognition for the status quo as the final borders of Europe. The Middle East conference is directed toward a similar objective, recognition of the Soviets' equal status in the Middle East.

American opposition to the conference is officially explained in the words of its former ambassador to the United Nations, whose note to the secretary general said: "Such a conference would predictably become a forum for propaganda and extreme positions and would very likely yield a one-sided outcome, not acceptable to one or more of the parties and, therefore, inoperable."¹

But beyond the reasoning of impracticability lies the geostrategic perception. The United States has reason to believe that the legitimization of the equal status of the USSR in the Middle East might serve as a springboard for Soviet intervention. Having achieved legal standing, the USSR might use it as an excuse for intervening whenever it finds it convenient or for meddling in internal affairs whenever possible.

The Arabs favor an international conference for the sake of three objectives: (1) to gain final recognition of the Palestine Liberation Organization (PLO); (2) to challenge Israel's legitimacy as an addition to the 1975 resolution of the United Nations equating Zionism to racism; and (3) to revise the 1947 United Nations resolutions on partition.

The Arabs tend to believe that under the aegis of an international conference they will be able to shatter or at least diminish Israel's sovereignty. The Arabs hope that the internationalization

of the Arab-Israeli dispute will relieve them of the need to recognize Israel even in return for an Israeli withdrawal from disputed lands.

Israel opposes the internationalization of the dispute with the Arabs as this may magnify any limited local difference into a global tussle. Instead of localizing differences, it will deposit them on the doorsteps of the superpowers. This will cause, in the final analysis, solutions to be imposed by the superpowers in their efforts to avoid a confrontation.

The Soviets' perception as to how to safeguard their own position in the Middle East mirrors the Arab doctrine of imposing a settlement on Israel. This stance sets it in opposition to the tangent created by the American goal of containing the Soviet drive for a condominium in the Middle East and the Israeli doctrine of direct negotiations with the Arabs. As far back as September 1984, Gromyko told Israeli Foreign Minister Yitzhak Shamir: "Without you there won't be any international conference, at all, and if you will not participate it would collapse immediately." This is the reason the USSR devotes so much energy and resources to persuading Israel and the United States to accept the multinational pattern of negotiations on the Middle East as a substitute for the bilateral negotiations that Israel and the United States are advocating. In an encounter with his Israeli counterpart, the Soviet foreign minister coaxed gently:

"At an international conference we will not force upon you any concessions unacceptable to you; we will not stealthily rob you of any territory; the only thing we propose is a small Palestinian state. Your consent is likely to influence the position of the U.S. government, so that it will also lend a hand in convening the proposed conference."

Partnership in the Middle East has been, and remains, a latent objective of the USSR. But the conference formula was not the sole vehicle Soviet diplomacy was using. At certain times Moscow has expressed a readiness to "reinforce" this partnership with a legitimized Soviet presence in the region. One cannot overlook the following instances in which the Soviet Union put before the United States suggestions amounting to the creation of a Soviet military presence in the area. The suggestions were as follows:

a) December 1947: to have Soviet and American troops take

part in an international force to aid in implementing the United Nations' partition resolution on Palestine;

b) November 1956: to involve Soviet and American naval and air contingents in an expedition against the British, French, and Israeli action at Suez;

c) October 1973: to dispatch American and Soviet units to impose the cease-fire on the Suez line; and

d) 1981: to assign Soviet troops to the United Nations forces to be deployed in the demilitarized buffer zones between Israel and its neighbors—according to the Brezhnev plan—within the borders that would be determined by an international conference.²

There was one instance in which the Soviets expressed their willingness to withdraw their forces from Egypt in exchange for the American withdrawal of forces from Iran. This offer was presented by Brezhnev to President Richard Nixon in November 1971, apparently predicting the Soviets' expulsion from Egypt in the summer of 1972. This exception, however, confirms the rule. The Soviets have pressed for dismantling the U.S. Sixth Fleet's nuclear capabilities and even called for its removal from the Mediterranean. Additionally, they have pressed for American acknowledgement of a legalized Soviet military presence. For this reason Moscow was eager to send observers to supervise the implementation of the cease-fire agreed upon by the passing of U.N. resolution 338 on October 22, 1973. It took strenuous efforts on the part of Kissinger to block the Soviet proposal that the two superpowers should assume duties as supervisors of the cease-fire. Kissinger's perception was that this could be interpreted by the Soviets as an assumption of joint military responsibility by the two superpowers. The United States suspected that such an arrangement could be used as an umbrella for unilateral Soviet actions or the threat of such actions.

The two most outstanding instances of Soviet threats to intervene militarily in the Middle East were covered by Soviet proposals of a joint Soviet-American military action in the Middle East. This was so with Nikolai Bulganin's letter to President Dwight Eisenhower on November 5, 1956, during the Suez campaign and it was practically copied in a letter by Brezhnev to Nixon on October 24, 1973. The United States turned down the Soviet proposal for joint superpower action against Britain and France during the Suez crisis and against Israel during the Yom

Kippur War. In both instances, the Soviet proposals were aimed at a Soviet-American action on the shores of the Suez Canal.

In both instances the United States was shocked by the Soviet initiative and notified the Kremlin that it would resist vehemently any Soviet unilateral intervention, as Kissinger wrote in his memoirs:

The proposal was unthinkable. If we had agreed to a joint role with the Soviet Union its troops would reenter Egypt with our blessing and Egypt would be thrown back into the Soviet orbit.³

In his letter to Nixon, Brezhnev wrote:

I will say it straight, that if you will find it impossible to act jointly with us in this matter [of sending troops to rescue the third Egyptian army] we should be faced with the necessity urgently to consider taking appropriate steps unilaterally.⁴

Secretary of Defense James Schlesinger described the content of the letter as such:

Brezhnev's letter to Nixon threatening to move Soviet forces into the region was in effect urging a Soviet American condominium over the Middle East.⁵

In fact, in both cases the alarm caused by the Soviet behavior raised second thoughts within the American establishment. As Schlesinger noted, "it shocked the detente. The atmosphere of the detente never thereafter fully recovered."

In 1956 this Soviet behavior had driven the administration to shape the well-known Eisenhower Doctrine, which was aimed at containing the spread of Soviet influence in the Middle East. The Americans realized that the Kremlin had tried to exploit American-European misunderstanding in order to inherit part of the European legacy in the Middle East. The United States had no reason to push its European allies out of the region for the sake of the Soviets. This was in a sense the meaning of the Eisenhower Doctrine. When the Soviets realized that the United States had no intention of expropriating the British and the French, they suggested, in February 1957, as a countermeasure to the Eisenhower Doctrine, a four-power guarantee of the territorial integrity of all states in the Middle East.

to Moscow on behalf of the Arab summit, was advised by Soviet leader Yuri Andropov not to support the Reagan plan, which envisaged direct Israel-Arab talks, but to stand by the Fez plan.

The Soviet Union subsequently concentrated its diplomatic efforts on gathering international support, with the strategic goal of securing a partnership in the Middle East. This strengthened American resolve to reject the conference.

The United States has not concealed its desire to contain the Soviet drive. While Andropov was warning Hussein not to support President Reagan's plan for settling the Arab-Israeli dispute, Reagan was urging Prime Minister Begin to make use of the "opportunity when the Soviet Union once again has minimal impact on the truly significant development in the Middle East."¹²

This perception proved to be correct: The pro-Soviet resolutions at the United Nations, the joint communiqués published in Moscow with visiting dignitaries, and the worldwide propaganda campaign regarding the international conference have not advanced the Soviet design by a single inch.

In 1983, the Soviets succeeded in assembling in Geneva a Palestine conference, under the auspices of the United Nations, where Yasser Arafat, the PLO leader, was named "as the commander of the Palestine revolutionary forces." It failed, however, to leave any impact on the peace process in the Middle East. Having failed in their pressure tactics, the Soviets tried in 1984 to accomplish their objectives through persuasion. In a memorandum submitted to the U.N. secretary general on July 30, 1984, Moscow forwarded a new plan for a Middle East settlement that:¹³

- Tried to soften the Israeli objection to the international conference, by permitting a narrow venue for direct Israeli-Arab talks within the framework of the international conference, by establishing bilateral committees; but their conclusions would be subject to plenary multinational conference approval.

- Tried to quiet Jordan's suspicions by suggesting that West Bank Palestinians be given the free choice to determine if they wished a confederation with a neighboring state.

- Tried to mitigate American reservations by expressing the following view: "The U.S.S.R. and the United States should participate in the conference as states which play by force of circumstances an important role in Middle Eastern affairs and were chairmen of the preceding conference on the Middle East."

The reference to the preceding conference was designed to

quell the objections within the Reagan administration that it was too soft in handling the Soviet maneuvers. It showed that there was already a precedent by a former Republican administration, namely by Nixon.

Indeed Nixon the same year advised Reagan to accept Moscow's role in the Middle East, saying: "I don't want the Russians to dominate the area but I thought that the Soviet Union should play a role in the Middle East. After all, the Russians are there."¹⁴

The Reagan administration was not impressed by Nixon's arguments or by the Soviet effort to raise the question of the international conference at the summit meeting and at encounters preceding the Reagan-Gorbachev summit.

The United States had acquiesced to an exchange of views and information within the framework of bilateral meetings on "regional conflict areas," but those meetings that took place in 1985-86 in Vienna, Stockholm, and Geneva did not advance the Soviet goal.

At a certain point, for the sake of regional considerations, the United States was willing to extend an international umbrella for Jordanian-Palestinian-Israeli talks. This plan, however, collapsed when the PLO blocked Hussein's endeavor for a joint Jordanian-Palestinian delegation for the talks with Israel.

This was the only instance in which the Soviets tended to believe that their dream of an international conference was nearing its goal, but even then it experienced difficulties in attaining this goal. Syria, a Soviet ally, had undermined the Jordanian-PLO joint venture and the international umbrella was no longer feasible.

In a recent column, Flora Lewis of *The New York Times* remarked that "the hope for an international conference is not that it might solve anything but that it might change the climate." This is an incorrect assumption. A conference that does not solve anything is not changing the climate but rather is increasing the tension. It serves merely to inflate hopes and incites those terrorist groups or nations that rely on force to increase terrorist activities.

To these strategic and regional considerations of the United States one must add that American support of Israel and Jordan necessitates rejection of the idea of an international conference. Hussein has recently embarked upon a five-year economic plan for the West Bank. He hopes to establish a Palestinian political

representation as an alternative to the PLO. Any movement to expedite the convening of the conference will push to the forefront the question of Palestinian participation. It would force a choice to be made before the five-year plan has an opportunity to change the political structure of the West Bank.

Israeli objections to the conference are contained in memoranda submitted to the U.N. secretary general in response to the resolutions on this matter, as well as in pronouncements by the Israeli government. The main objection is that an international conference is opposed to the concept of direct negotiations. When the present national unity government was formed, the prime minister, now foreign minister, Shimon Peres, stated in the Knesset on December 3, 1984:

The idea of an international conference is rejected by all in Israel. It is acutally intended to deny Israel negotiations on terms of equality. A conference in which the most extremist representatives of the Arab world would participate would compel all the Arab countries to radicalize their positions, to link any sort of move to a series of complicated and difficult steps, and in effect to apply pressure on Israel, instead of holding negotiations with it.

Israel believes that there is no point in holding negotiations on negotiations. It would be better for the sides to meet face to face. . . . What is needed now is not another plan, nor more theoretical peace plans; what is needed now is a partner and another partnership for dialogue under conditions of equality and mutual respect.¹⁶

All Soviet and Arab plans envisage U.N. auspices for a conference, notwithstanding the fact that the United Nations would assume this responsibility after having adopted numerous anti-Israeli resolutions. Most of the international community is unaware of those U.N. resolutions, adopted by a coalition of non-aligned, Arab and Communist states voting automatically in favor of any anti-Israeli resolution. For example, one of these resolutions recommended the severance of diplomatic, military, commercial, and cultural ties with Israel.¹⁷ (Nevertheless, Soviet bloc countries are enlarging their commercial ties with Israel.) Moreover, the same largely unenforceable resolution calls upon the member-states to restrict the influx of human resources into Israel, as such resources strengthen it in pursuing its policies.¹⁸

The United Nations has not proven itself an effective instrument for solving conflicts in general, but rather often served as an arena in which to wage them.

The sessions of the U.N. General Assembly, as in the meetings of the Security Council, have, in the five years since the United Nations endorsed Brezhnev's call for an international conference, exemplified what could be expected in the deliberations on an international conference such as has been proposed for the Middle East. The Soviet Union recently attempted to persuade Israel that it had no reason to fear participating in the international conference. Syria, though, was more explicit.

In a commentary broadcast on January 5, 1987, on Damascus radio, Syria made clear that the joint Syrian-Soviet endeavor is aimed at exerting international pressure on Israel.¹⁹

More outspoken was Syrian President Hafez Assad, in discussions in Damascus with U.S. Assistant Secretary of State Richard Murphy. Assad views a conference as follows: The Israelis and the Arabs will state their case to the five permanent members of the Security Council, and these five members will impose their solution on the parties.²⁰ The aim inherent in the Soviet-Syria policy is obvious: the creation of an international climate in which Israel will not be able to achieve its longstanding objective of direct Arab-Israeli negotiations. The convening of the international conference should not be viewed as an instrument for extinguishing the Middle Eastern fire, but rather as one intended to add fuel to the flames.

Conclusion

There are many good reasons why the Soviet Union is pressing hard for an international conference on the Middle East. But there is not a single reason why the United States should yield to Soviet pressure and hand them a major strategic gain. It would be a jewel in the crown of Soviet diplomacy for decades. In the final analysis it would award the Soviet Union equal partnership with the United States in the Middle East. Moscow's Middle East allies—the Arab radicals—hope that through such a conference they will be able to turn the clock back to the days before the 1947 U.N. resolution on Palestine, or alternatively to internationalize the Arab-Israeli dispute altogether. On the other side, the United States, Israel, and Jordan are bound to reject such

a conference if it interferes with practical efforts at mitigating tensions in the area.

Additionally, by agreeing to the international conference formula, Israel would relinquish the Camp David formula for direct negotiations on Judea and Samaria (the West Bank). Thus, Israel would be freeing Egypt from an agreement for which it was compensated.

Whereas Israel's rejection of a substitute for direct negotiations with its neighbors is based on regional concerns, U.S. opposition is rooted in global considerations.

Some officials in Washington, while attempting to overcome the obstacles to promoting the peace process in the Middle East, tend from time to time to accept the idea of some form of an international conference with the hope of limiting as much as possible the Soviet role in it. Secretary of State George Shultz is not a partner to this illusion. Moscow has made it clear that it is not ready to render rubber-stamp approval to American Middle East initiatives. The Soviets seek full and equal partnership. Possible U.S. concurrence with this demand cannot be examined within a regional framework. The broader geostrategic implications have to be carefully weighed.

In assessing the various considerations, it is hoped that the United States will recognize that an international conference is far from being a safe prescription for peace in this region. There is no assurance that such a conference will succeed where all previous international conferences on the Middle East have failed. The opening session alone would constitute a major Soviet victory and would mean the achievement of a diplomatic goal proposed by Brezhnev at the Communist Party congress as early as February 1981.

After joining the American Strategic Defense Initiative (SDI) plan, the government of Israel received an official note from the Soviet government, in which was written:

Through its own "input" in transforming space to an area of confrontation the Israeli leadership cannot be unaware of the fact that this will increase general tension in the world and in the Middle East. Without doubt when tension grows the possibility of reaching a just agreement in the Middle East, that would respond to the interests of all nations and peoples in the region, becomes even more distant.

Israel downplayed the Soviet warning, but has avoided any discussion linking SDI and any settlement of the Middle East dispute. Nevertheless, in the memo it is clear that the USSR makes any progress in the peace process conditional on the United States yielding to Moscow on SDI.

The United States would be ill-advised to fall into the trap of securing a Soviet diplomatic victory in exchange for a vain hope of Soviet assistance in solving the Arab-Israeli dispute within the setting of an international conference on the Middle East.

Notes

1. Letter by Ambassador Jeane Kirkpatrick dated January 14, 1984 (U.N. Documents A/39/130).
2. *Pravda*, February 24, 1981, for a full report on Brezhnev's address to the Communist Party congress in Moscow.
3. Henry Kissinger, *Years of Upheaval*, p. 584.
4. *Ibid.*, p. 583.
5. James Schlesinger "The Eagle and the Bear," *Foreign Affairs*, vol. 63, No. 5.
6. Henry Kissinger, *Years of Upheaval*, p. 584.
7. *Ibid.*, pp. 1094-1101.
8. The text of the Middle East section of the May 1972 U.S.-Soviet communique—paragraph 4.
9. Jimmy Carter, *Keeping Faith*, pp. 254-255.
10. Richard Nixon, *Memoirs*, Vol. II, p. 618.
11. *Pravda*, February 24, 1981.
12. Letter by President Reagan to Prime Minister Begin, dated August 31, 1982.
13. Letter dated July 30 from the charge d'affaires of the permanent Mission of the Union of Soviet Socialist Republics addressed to the secretary general of the United Nations (U.N. Documents A/39/369).
14. Interview with *The Wall Street Journal*, November 14, 1984.
15. Letter dated April 26, 1984, from the permanent representative of Israel to the secretary general of the United Nations (U.N. Documents A/39/284).
16. Dovrei Haknesset (Minutes of Knesset proceedings), December 3, 1984.
17. U.N. Resolutions (A/RES/ES-9/1), February 8, 1982.
18. U.N. Resolutions A/RES 39/146.
19. Damascus Radio, January 7, 1981.
20. *The Wall Street Journal*, European edition, March 7, 1986, in an article by Moshe Zak.

The United States and its allies rejected this proposal, fearing that the Soviet association with the three Western powers (the United States, Britain, and France) in a guarantee for the Middle East would be exploited by Moscow for the purpose of meddling in Middle Eastern affairs.

This rejection was motivated by the fear that the Soviets aroused by their threat to dispatch forces to deal militarily with the French, British, and Israeli invasion into Egypt, should the United States be unwilling to act jointly with the Soviet Union.

In 1973, on the other hand, no new doctrine was shaped but there was a retreat from detente and from American readiness to cooperate with the Soviet Union in solving the Middle Eastern dispute. Within the framework of the Geneva conference, which was convened under joint chairmanship of the superpowers on October 20, 1973, Kissinger agreed with Brezhnev and Gromyko on the need for both superpowers to act jointly. After the October 24 strategic alert, however, the circumstances of Soviet-American cooperation had changed. Kissinger consequently invested much energy in circumventing his Soviet counterpart in his dealings with Egypt, Syria, and Israel.

In the wake of the October war, though, the Soviets pushed for any possible opening:

1) They attempted to create a bilateral forum with the United States outside the United Nations that would give them an official status to supervise the cease-fire. The United States objected.

2) They introduced, on October 24, 1973, a draft resolution in the Security Council calling for the dispatch of American and Soviet troops to the Middle East. The Soviets had to yield when the United States made it clear that it was determined to resist, by force if necessary, the introduction of Soviet troops in the Middle East, regardless of the pretext under which they arrived.⁶

3) They pressed for a dispatch of Soviet officers to participate in the United Nations observers corps empowered to supervise the cease-fire. The United States objected, but it consented to a limited number of officers.

4) They attempted to interpret the "appropriate auspices" of the Security Council resolution to widen the scope of Soviet interference in the Arab-Israeli negotiations; as Kissinger described it:

They then took a run in turning the appropriate auspices

under direct negotiation into an American-Soviet guarantee of the outcome—a euphemism for an imposed peace. I rejected the proposition. I defined auspices as meaning the presence of United States and U.S.S.R. diplomats at the opening of the negotiations.

These attempts continued for the duration of the Geneva conference and its aftermath, including Kissinger's shuttle diplomacy in arranging the Egyptian-Israeli and Israeli-Syrian disengagement agreements. The Soviet Union insisted on playing a role along with the United States in the negotiations, but it was unable to bring Syria to the conference table in Geneva and was unable to mediate between Israel and Syria, as even the Syrians preferred American mediation to Soviet.

The description by Kissinger in his memoirs of how the Syrians cooperated with him in blocking Gromyko's presence during the secretary of state's visit in Damascus sounds very pathetic, but Kissinger seems to have enjoyed it.⁷ He withstood Gromyko's pressure during his visit to Moscow in the spring of 1974 to channel the disengagement negotiations between Israel and Syria through Geneva where the Soviets would be able to participate as full partners. The American secretary of state hoped to preclude Soviet partnership.

In May 1972, at the Moscow summit, the United States had been prepared to subscribe to a formula that was laid out in Article Four of the Middle East section of the summit summary, stating: "Mutual arrangements for security should include demilitarized zones, temporary stationing of United Nations personnel in Sharm el Sheikh, and the most effective international participation of the Soviet Union and the United States."⁸ In pursuing detente, the United States consented to a formula that enabled Soviet participation in international guarantees in the Middle East. Several years earlier the Soviets had toyed with the idea of a superpower-imposed solution to the Arab-Israeli conflict. As far back as November 1971, Brezhnev submitted to Nixon a plan for settling the issue that amounted to compelling Israel to withdraw from the occupied territories without even assurances of peace between Israel and its neighbors.

This then was the Soviet perception in the late sixties and early seventies: settling the Arab-Israeli dispute by a command of the superpowers. The Soviets' inability to come to terms with the

United States, however, resulted in a gradual change in Soviet diplomatic maneuvering. Instead of the proposed superpower-imposed solution, the Soviets formulated their desire for a partnership in the Middle East under the cover of an international conference. The basis for this was laid with the Moscow agreement in 1973 on the Geneva peace conference, which in later years was transformed into a formula for an international conference on the Middle East. Up to 1977, the Soviet Union labored diligently to revive the defunct Geneva conference, and in 1976 Brezhnev even put forward a peace plan to be dealt with at the conference.

The Carter administration, convinced from the outset that peace in the Middle East could be achieved only with Soviet cooperation, agreed in an October 1977 joint statement to call for a convening of the Geneva conference. This agreement, though, under pressure from Israel, Egypt, and American public opinion, was moribund. Israel and Egypt, already engaged in clandestine contact, feared that this Soviet-American move might jeopardize their direct negotiations, and it was only after the Geneva venue was blocked that the way was paved for the Sadat visit to Jerusalem.

This was the reality in 1977. When Sadat flew to Jerusalem, Carter sent his special emissary, Philip Habib, to assure the Soviets that the Sadat visit was not arranged by the United States and was not a plot to sabotage American-Soviet cooperation in the Middle East.

The peace process subsequently progressed without Soviet assistance. When Carter suggested to Brezhnev at the Vienna summit that the Soviet Union should not obstruct the stationing of United Nations personnel in the Sinai buffer zone created by the peace treaty, the Soviet leader responded negatively. The Soviet leader's response was that the USSR would not lend a hand to a peace treaty in which the United States refused to share responsibility with the Soviet Union.⁹

Since then the Soviet Union has initiated and voted for resolutions at the United Nations condemning the Camp David accords, considered by the Soviets a separate peace between Egypt and Israel. In 1964, Nikita Khrushchev had quarrelled with Gamal Abdel Nasser and objected to his concept of Arab unity. Ten years later, Brezhnev criticized Sadat for failing to adhere

to Nasser's concept of pan-Arabism and acting on an "Egypt-first" basis.¹⁰

Soviet support for pan-Arabism may serve the purpose of assembling all Arab states under the banner of an international conference. This would serve as an alternative to the Israeli-Egyptian peace negotiations that yielded positive results, but not to the Soviets' liking. The Soviet plan for an international conference was officially raised in Brezhnev's speech at the 26th Communist Party Congress on February 23, 1981. The forum in which he chose to deliver his proposal was a sign of how much importance the Soviet leadership attaches to this idea. Consequently, it cannot be seen only as a matter of technicalities, but as a part of a major Soviet strategic plan. Brezhnev's speech sounded less than enthusiastic when he said:¹¹

The time has come for an honest, collective search for an all-encompassing settlement on a just and realistic basis. Under the present circumstances this could be accomplished, for example, within the framework of a specially convened international conference.

The USSR is prepared in a constructive spirit and from a position of good will, to take part in such an effort. We are prepared to do this jointly with other interested parties—with the Arabs (including, of course, the PLO) and with Israel. We are prepared to undertake this search with the United States—we have, I recall, some experience in this regard from several years ago [the Geneva Conference]. We are prepared to cooperate with the European states, with everyone who demonstrates genuine aspirations toward security and a just and lasting peace in the Near East.

Again, in reality, the Soviet policy, which started in 1981, is aimed at securing a Soviet-American condominium in the Middle East. It is rooted in a broad range of attempts at sharing with the United States influence and responsibility for this region.

The Soviets have acted accordingly. The same year, the Kremlin, with the aid of the Arabs and the nonaligned states, passed a resolution in the General Assembly condemning the Camp David accords and calling for an international conference on the Middle East. The international conference became a banner of Arab diplomacy and was incorporated in the declaration of the Arab summit at Fez. King Hussein, who headed the delegation

* דערמאנען זיך אן איינציג צו אים, וואס האט אים געזאגט
 געווארענע אים אז אים וואס אים געזאגט.

* האומנים אינן באינטרן שאלו יום אפילו באיננו, אם יצאנו דמיון
מאמרים.

* בדימוי אין צורך לפרש את דמיון שיהיה יפיו דמיון, ~~אחר~~
מבחינת הפיזיקלית בן המאה, אחר מן הקור הספק הישנולי יתב.

* אין ספק למילא - הוציאו את המילה אשר לא יכלו, אחר אם
"לא תכפה שם פיהם ויו תלי ואל", כנראה בדימוי ה' דמיון אחר
(הסוג).

* באומנים מניו שנקראו מופתים מופתים להיגיונות ואלו דיונים אחרים
הם. נפיק מופת, היום נפיק מופת, הנהגה המכילה ואל.

* בדימוי שיהיה נוצר שאלו יום אפילו באיננו, אם יצאנו דמיון
שליש פסע סדור - הנהגה מופת, הנהגה המכילה ואל.

* באומנים אינן באינטרן שאלו יום אפילו באיננו, אם יצאנו דמיון
מאמרים. הנהגה מופת, הנהגה המכילה ואל.

* בדימוי שיהיה נוצר שאלו יום אפילו באיננו, אם יצאנו דמיון
שליש פסע סדור - הנהגה מופת, הנהגה המכילה ואל.

* באומנים אינן באינטרן שאלו יום אפילו באיננו, אם יצאנו דמיון
מאמרים. הנהגה מופת, הנהגה המכילה ואל.

* בדימוי שיהיה נוצר שאלו יום אפילו באיננו, אם יצאנו דמיון
שליש פסע סדור - הנהגה מופת, הנהגה המכילה ואל.

* באומנים אינן באינטרן שאלו יום אפילו באיננו, אם יצאנו דמיון
מאמרים. הנהגה מופת, הנהגה המכילה ואל.

* דערמאנען זיך און אים, וואס האט אים געוואלט
 געוואלט אים און אים וואס האט אים געוואלט.

The New York Times

Founded in 1851

ADOLPH S. OCHS, Publisher 1896-1915
ARTHUR HAYS SULZBERGER, Publisher 1915-1961
ORVILLE E. DRYFOOS, Publisher 1961-1963

ARTHUR OCHS SULZBERGER, Publisher

MAX FRANKEL, Executive Editor

ARTHUR GELB, Managing Editor

JAMES L. GREENFIELD, Assistant Managing Editor

WARREN HOGE, Assistant Managing Editor

JOHN M. LEE, Assistant Managing Editor

ALLAN M. SIEGAL, Assistant Managing Editor

JACK ROSENTHAL, Editorial Page Editor

LESLIE H. GELB, Deputy Editorial Page Editor

A. M. ROSENTHAL, Associate Editor

ARTHUR OCHS SULZBERGER JR., Assistant Publisher

LANCE R. PRIMIS, Exec. V.P., General Manager

RUSSELL T. LEWIS, Sr. V.P., Circulation

J. A. RIGGS JR., Sr. V.P., Operations

HOWARD RISHOW, V.P., Employee Relations

ERICH G. LINKER JR., V.P., Advertising

JOHN M. O'BRIEN, V.P., Controller

ELISE J. ROSS, V.P., Systems

Moscow Moves in the Mideast

As Israeli leaders lunge for each other's throats and Reagan policymakers dabble, the Soviet Union has moved swiftly and deftly to reestablish itself in the Middle East.

Consider the new Soviet leadership's recent activities there. It has been shoring up ties with Egypt and other moderate Arab states. It has reestablished its hold over a recently "unified" Palestine Liberation Organization, and developed subtle points of pressure on Israel. It also appears to be playing a behind-the-scenes part in arranging an international Middle East peace conference.

Perhaps Mikhail Gorbachev seeks to play a constructive peacemaking role between Arabs and Israelis. More likely, he's trying to take advantage of political disarray in Israel and Iran-contra embarrassments in the United States.

The Administration is wise to be wary of Soviet motives. It would be wiser still to show signs of life and strategy. The only strategy it evidences so far is quietly pushing an ill-considered international conference that until recently it quietly opposed.

Two weeks ago, the warring factions of the P.L.O. held a rare meeting in Algiers. To buy unity from his radical brethren, Yasir Arafat denounced Egypt, the Camp David accords and King Hussein's efforts at talks with Israel. That seemed to bury the idea of an international conference, since it's unimaginable that the King would proceed without P.L.O. blessing.

Yet Moscow, which clearly wants such a conference, had a major hand in the P.L.O. reconciliation. Perhaps Soviet leaders put a premium on unity among the P.L.O. factions, their only true allies in the region. More likely, they found a way to pursue both goals.

Meanwhile, Israeli Foreign Minister Shimon Peres has had surprising success in winning agreement for an international conference even though Prime Minister Yitzhak Shamir hates the idea. With Washington's help, Mr. Peres has won approval from Egypt and apparently from Jordan for the idea of an umbrella conference that would launch direct Arab-Israeli talks.

But without P.L.O. agreement to such a conference, wasn't Jordanian agreement unimaginable? It may yet prove so. For now, Middle Eastern diplomats say the King has agreed, something that could never have happened unless Syria agreed. And Syria must have been nudged by Moscow.

Meanwhile, Moscow has taken positive steps throughout the region. It has dangled enticements for Israel. One is continuing steps toward resumption of consular and diplomatic relations. The other is a new procedure that denies Soviet Jews refugee status needed to migrate to the United States but makes it easier for them to migrate to Israel.

Soviet arms sales continue to Jordan. For Egypt, which staggers under its foreign debt, Moscow obliged by rescheduling its sizable debt. Washington has done nothing about Cairo's much larger debt to the United States. Soviet commercial relations expand with Saudi Arabia, and diplomatic ties with Gulf states improve. Kuwait has chartered Soviet oil tankers, backed by Soviet warships, to brave Iranian missiles in the Gulf.

The scope of all these Soviet moves is breathtaking, and suggests a strategy. The Administration's response has been piecemeal: useful shows of strength in the Gulf and quiet support for Mr. Peres's conference. But such a conclave could backfire unless Washington carefully scrutinizes Moscow's role and outlines publicly what agreement might be achieved.

Mr. Peres may have political reasons for pushing the conference as he positions himself for elections. The Reagan Administration seems mostly interested in the short-term goal of regaining some influence in the region.

But it is bad practice to enter any international negotiation for such reasons. Without the most careful substantive preparation, these bargaining cauldrons can quickly put moderates under siege from extremists, and inevitably force Washington to twist Israeli arms to get some kind of agreement. Neither America nor Israel may find it easy to live with the consequences.

Moscow is skillfully maneuvering itself into a position from which to pick up the pieces. It's the Administration's job to see that there aren't any.

A Clarification

Last Sunday's Star Wars editorial cited a new report by the American Physical Society. The report concluded that a space defense system is so remote that its feasibility cannot even be assessed for 10 years. Because of inadvertent ambiguity, one reference to the report could have been read as criticism of its conclusions. There was no such intention. On the contrary; the report was cited favorably, and to support the conclusion of the editorial.

Conference must be avoided

By EMANUEL A. WINSTON
Special to the Exponent

At the conclusion of Shimon Peres' visit to Morocco last July, the joint communique, issued together with Moroccan King Hassan, announced that they had agreed on the idea of an international peace conference, raising the specter of an imposed settlement on Israel and her Arab neighbors.

Peres had first broached this concept on the floor of the United Nations on Oct. 22, 1985. While Peres later reiterated Israel's historic position that "no international forum can replace direct negotiations," nevertheless, the genie is out of the bottle and it will most certainly come back to haunt Peres and Israeli foreign policy in the years to come.

Since July, no discussion with or visit to other heads of state has concluded without all involved declaring the necessity and benefits to accrue from an international conference.

This unusual agreement with respect to the fate of Israel leaves one a bit uneasy. Seemingly, we have a fait accompli; the nations of the world now advocate an international conference, having been encouraged by the Israelis.

The pursuit of an international conference to settle the problems of Arab states vs. Israel could easily be characterized as an "accident about to happen."

The danger of convening such a conference to advise Israel and the Arab states can only end up with a coalition of Arab/Third World and communist bloc forces demanding what the Arabs have already demanded, namely that Israel initially withdraw to pre-1967 borders; allow a substantial number of Palestinians to settle in Judea and Samaria; withdraw from Gaza and the Golan Heights; and divide or internationalize Jerusalem as envisioned by the Vatican and implicitly supported by the U.S. State Department.

Still, Peres, now Israeli foreign minister, continues to advance the idea by frequently endorsing an international conference. Unfortunately, he may get what he asks for — except that Israel will pay the price by being placed in the

King Hassan II of Morocco (left) and Shimon Peres, then Israel's prime minister, met in July 1986 and agreed to support the concept of an international peace conference.

Wide World Photo

arena with hostile nations to be the judge and jury of Israel's fate.

In addition, if Peres wishes some kind of vague Palestinian entity in Judea and Samaria, it is not necessary for him to use a consortium of nations to force compliance with this desire, although it will help to avoid political accountability.

It would be ironic indeed if Israel made another cavalier and unnecessary gesture of putting itself into the hands of the nations who have overwhelmingly decided that "Zionism is racism."

It can be expected that, like the United Nations Security Council or U.N. General Assembly, such a conference would merely foment hot debate that could even conclude with the spurious question, "Is Israel even a legitimate state?" At this point, with the full fury of "righteous" indignation, they would speciously liken Israel to South Africa and vote trade and other sanctions against her — with impunity.

Participation in an international conference by the Palestine Liberation Organization, with its consistent platform of Israeli annihilation, as proposed by King Hussein of Jordan, remains most inappropriate.

On the other hand, Palestinian Arabs who recognize the State of Israel have always been welcome partners in any ensuing peace negotiations. However, they always have been systematically

excluded or eliminated by the PLO itself, which is still intent on Israel's demise.

Why does Israel forget that the Soviet role in the Middle East has been essentially a negative one? The USSR has persistently taken one-sided positions against Israel in the context of the Arab-Israel conflict, as well as in other spheres, such as not allowing free Jewish emigration.

It broke off diplomatic relations with Israel almost 20 years ago and remains hostile despite those rare, mischievous trial balloons of reconciliation that appear now and again. Moreover, the USSR, chief supplier of heavy armaments to the Arab states, provides the very advisers who often man their missile sites and, when necessary, a second line of defense. The USSR has consistently encouraged its client states not to engage in peace moves, but rather to continue their hostilities toward Israel.

The Soviets' unwavering support of the PLO and certain terrorist states hardly makes them a desirable member of a panel that would judge Israel, regardless of what they might pledge now. Indeed, the fact that training camps for the PLO and other internationally infamous terror organizations proliferate in the Soviet Union demonstrates a well-documented indictment of

(Continued on Page 37)

Hostile international peace conference must be avoided

(Continued from Page 31)

Soviet credibility in any peace process.

Perhaps Peres surmised that he was merely sowing the seeds of the dissolution of a tenuous government coalition. After all, it has been reasonably predictable that his Likud partners would oppose placing Israel into an arena where she cannot possibly win, while the Labor party praises the mirage of benefits that might accrue from an international parlay.

Clearly, the two could eventually come to blows over such a choice, and the Israeli government might be torn asunder and fall. Dashing around the world, speaking of peace conferences, may appear very statesman-like, but at what price to Israel?

Perhaps it is already too late. Hosni Mubarak, president of Egypt, announced Sept. 21 that he would be pleased to come to the United States to discuss the arrangements in setting up an international conference. The reward for Mubarak's promotion of any new "peace process" would be more American financial aid for Egypt and a restructuring (already accomplished) of the current \$30 billion debt on which Egypt is already delinquent, in addition to sophisticated weapons at advantageous terms and \$1.5 billion from the International Monetary Fund.

King Hussein of Jordan, in endorsing the proposal for an international conference at this time, reverts to a tactic frequently employed by Arab governments to avoid the necessity of direct negotiations with Israel that imply recognition of Israel.

He can thus give the appearance of moderation and the quest for peace — qualifying Jordan for U.S. aid and weapon sales. President Reagan

has recently proposed selling Jordan the Copperhead 155mm laser-guided anti-tank shells, which were originally denied to Israel as too sophisticated.

At the same time, Hussein maintains his consistent stance of non-recognition. Such a position tends, at least for the time being, to mollify the PLO, along with other diehards in the Arab world who continue to be diametrically opposed to the prospects of genuine reconciliation and peace.

Yes, indeed, Israel will soon be in the witness box, answering questions fired from left and right. Peres may have imagined that this would be a friendly political meeting where Israel and her opponents will exchange lofty ideas. Not true, this international conference will be more of a Roman gladiator ring where Israel must fend off the lions for the amusement of the masses.

Political and territorial concessions would be only the precursor to the Arab countries ejecting all the

Palestinian population in their respective countries with the expectation that they be housed in a new Palestinian state, certain to become the densely populated "Hong Kong" of the Middle East.

The Camp David agreements of 1978 and the Egypt-Israel peace treaty of 1979 point the way clearly to the course that leads to peace in the Middle East: direct negotiation between the parties directly concerned.

"International conference" is fast becoming a rallying cry for the anti-Israel nations. We can only hope that the Israeli foreign minister will withdraw his support from this ill-fated idea immediately, before the matter is out of our hands.

Emanuel A. Winston, a businessman based in Chicago and Jerusalem, is an international trustee for the Jaffee Center for Strategic Studies at Tel Aviv University.

BRIEFING

Israel Ministry of Foreign Affairs, Information Division, Jerusalem

ISRAEL'S PEACE POLICY:

PRINCIPLES AND MOVEMENT

On 26 March 1979, Israel and Egypt signed a treaty of peace, following more than a year of negotiations that had begun when President Anwar Sadat of Egypt journeyed to Jerusalem, in November 1977, in response to Israel's invitation to join it in direct negotiations for peace between the two nations.

It was the first such agreement between Israel and an Arab state, and it represents the first crack in what, until then, had been a seemingly impregnable wall of Arab alienation and belligerency towards Israel that had produced three decades of intermittent terror and war.

The quest for peace has always been the central pillar of Israel's foreign policy. It constitutes the major goal of its national ethos. And it is a principle that unites all segments of Israel's society, regardless of political or social leanings.

In the pages that follow, we shall outline the principles that underlie Israel's peace policy, as well as some of the steps that have been taken by Israel's government and leaders to render the prospect of peace in the Middle East nearer and more real.

A. PRINCIPLES

1. Readiness for direct negotiations without prior conditions: This means that the peace terms must be negotiated directly by the parties concerned and will not be imposed from the outside.
2. Strengthening and broadening the peace with Egypt.
3. Israel's quest for a fair and honourable resolution of the Arab-Israeli conflict, and of the Palestinian problem in particular, to be negotiated by the parties.
4. Permitting Jordanian activity in the Israel-administered territories.

i.e., strengthening moderate Palestinians in Judea-Samaria (the West Bank) and Gaza who advocate a Jordanian-Palestinian solution - in contrast to the pro-PLO militants who advocate terror and a solution that is divorced from Jordan.

5. More freedom for the Palestinians in running their affairs in the areas administered by Israel (and without political implications); improvement of the quality of life in these areas.

A change of this kind will facilitate holding talks with Jordanians and Palestinians based on Security Council Resolutions 242 and 338 and on the Camp David Accords.

6. Recognition of the fact that the promotion of the peace process depends, in the first instance, on the prevention of war and acts of terrorism.

7. Recognition of the fact that maintenance of the status quo creates fertile ground for stepped-up terrorist activity, by militant and extremist elements, and for a deterioration of the situation that could lead to war.

Conclusion: All parties concerned should avoid inflexibility and frozen positions, so that the dynamics of the peace process, and continued movement towards the desired negotiations, may be maintained.

B. MOVEMENT

(Recent Israeli Initiatives and Measures to Promote and Accelerate the Peace Process in the Middle East)

On the basis of the principles outlined, the Government of Israel has, over the past two years, undertaken a number of initiatives and concrete measures designed to promote and accelerate the advent of peace in the area. Among these, the following are prominent examples:

1. The Israel Defence Forces were withdrawn from Lebanon, except for minimal support for local Lebanese forces, in a security zone adjacent to Israel's border, calculated to prevent a repetition of terrorist build-ups and incursions directed against Israel.

2. Agreement has been reached with Egypt on the submission of the Taba issue to conciliation and international arbitration, thus creating a better climate for the further improvement of bilateral relations.

3. There has been a general improvement of Israeli-Egyptian relations, epitomized in the Alexandria Summit of September 1986 between then-Prime Minister Shimon Peres of Israel and President Hosni Mubarak of Egypt, in which an understanding was reached on moves towards the preparation of an international forum that would not replace but facilitate direct peace talks.

4. New ground was broken with the summit meeting between then-Prime Minister Peres and King Hassan II of Morocco, broadening the dialogue with the Arab

world and strengthening President Mubarak's hand, as well as that of Jordan's King Hussein.

5. Israel's two-pronged policy, in the administered territories, of liberalization coupled with combatting terrorism has been strengthened and broadened, with special emphasis on economic stabilization; transfer of more functions to local Arabs; the fight against terror; and permitting Jordan to consolidate its position in these areas. Specifically, the following steps have been taken:

(a) More Arab mayors have been appointed by the Israeli civil administration, so that today all the mayors in the Israel-administered territories are local Arab residents.

(b) Israel has permitted the opening, in Nablus, of a branch of the Cairo-Amman Bank.

(c) Israel encourages international investment in these areas, from Europe, the United States and even Arab countries.

(d) Israel has enabled Jordan to consolidate its position in these areas by means of an open-door policy, and a low Israeli profile, towards Jordanian initiatives.

(e) Israel has allowed Arab municipalities to extend their jurisdiction.

(f) Israel has accelerated the transfer, from Jews to Arabs, of functions in the administration of the areas. About 100 such functions have already been transferred over the past two years, and the plan is to continue this process until virtually all of these functions are in local hands.

(g) Jewish settlement policy in the Israel-administered territories has undergone a very clear change.

6. Israel has been encouraging Western countries to provide economic aid to the countries of the Middle East, in a kind of Marshall Plan for the Middle East, in order to promote stability in the Arab world, as a prelude and an incentive to peace negotiations.

International Framework for Direct Talks

7. Having arrived at a peace treaty with neighbouring Egypt, Israel continues to strive for a peaceful resolution of the long-standing Arab-Israeli conflict, to be capped by peace treaties with all of its Arab neighbours. Moreover, Israel is convinced - both on the basis of its own experience and on the basis of worldwide precedents - that the only feasible way to reach such agreements is through direct negotiations among the interested parties.

8. This is so, since the obstacle to peace, all along, has been the refusal of most of the Arab countries (all, indeed, except - since 1977 - Egypt) to recognize Israel's very right to exist as a nation-state in the Middle East. Direct talks are not only more efficient than any other mode of negotiation; they also represent the very expression of formal recognition

whose absence has so far prevented peace.

9. Jordan, Israel's neighbour to the east, has insisted on an international conference as the only venue for peace talks. In order to bypass this obstacle and help Jordan overcome its hesitations about entering the negotiating process, Israel has agreed to an international framework for such talks, - provided that this forum will not serve as a substitute for direct talks but rather as a pipeline leading immediately to such talks. To ensure this, the following set of provisos is suggested:

- (a) The conference shall have no authority to impose a solution on the parties, or to rescind an agreement arrived at by the parties themselves.
- (b) Following the opening of the conference, negotiations shall be conducted in bilateral geographic committees, without the participation of the powers.
- (c) The negotiations in one committee shall not be conditioned upon the progress of negotiations in another: Each committee shall continue its talks until agreement is reached.
- (d) The basis for the negotiation is UN Security Council Resolutions 242 and 338.
- (e) The participants in the conference, including the Palestinian representation, shall be determined in advance, by agreement among the parties.
- (f) The duration of the conference shall be limited.
- (g) The conference shall not be convened before full agreement shall have been reached with regard to the procedure.

10. Israel has agreed to the participation of the Soviet Union in such a forum, provided that it will first permit the emigration of Jews wishing to leave the Soviet Union, and that it will restore its diplomatic relations with Israel. In general, powers not having diplomatic relations with one of the parties shall not be permitted to participate.

Three points should be kept in mind:

- (a) The international conference formula has been part of the Basic Guidelines of all the Israeli governments between 1974 and 1981; not because it was considered the ideal instrument for arriving at a peace settlement, but as the only means available to move the peace process forward.
- (b) In December 1973 Israel participated in such a conference, in Geneva, following the Yom Kippur War; one of the results of this conference was the establishment of the joint military committee that, on 20 January 1974, concluded a disengagement agreement with Egypt - the first in a series of agreements that eventually led to the signing of a treaty of peace between Egypt and Israel.
- (c) The idea has the further advantage of being acceptable to our partner-in-peace, Egypt; to the most likely potential partner, Jordan; and to the United States.

C. CONCLUSION

Israel's hand continues to be stretched out in peace to all its neighbours.

For the Jewish people, peace has always been our dearest wish, our fondest dream. Since Israel regained its national independence, the attainment of peace has also been our paramount political objective. Again and again, Israel has demonstrated the earnestness of its yearning for peace - not only by the countless declarations of its leaders to this effect, but also by its manifest readiness for far-reaching concessions for the sake of peace.

Notwithstanding all the obstacles and difficulties, Israel firmly believes in the tangible reality and possibility of arriving at a just and durable peace settlement in our region - and in our time.

Given a sincere desire on the part of all the parties to the conflict to arrive at such a settlement, the peace process that has been set in motion in the Middle East can take on momentum and, ultimately, transform this strife-torn region into a veritable model area of peace and regional cooperation. Surely we owe as much to our children - in Israel and in the Arab states.

Appendix

ISRAEL'S PEACE POLICY: OFFICIAL STATEMENTS

Israel's peace policy is a broad-based policy, reflecting as it does the entire spectrum of Israeli public opinion. It is only natural, therefore, that it finds expression in the utterances of the leaders of both major political parties in Israel, the Labour Alignment and the Likud. We present here excerpts from statements on the subject made by Israel's current prime minister, Mr. Yitzhak Shamir, and by his predecessor in that post, Mr. Shimon Peres, who now serves as Vice-Premier and Foreign Minister.

From Statement by Prime Minister Yitzhak Shamir
in the Knesset, 20 October 1986:

"The Camp David Accords were signed with Egypt, with the help of the United States, in September 1978, and the peace treaty with Egypt was signed in March 1979. Ever since then, all the governments of Israel have worked to stabilize and deepen the peace with Egypt, which is the first link in the chain of arrangements envisaged in the Camp David Accords. Since then, action has also been taken to expand the cycle of peace so that it may encompass additional states in the region. This government will continue on the same path and will call on the Government of Egypt to join it in an effort to realize these goals, for the sake of both nations and the entire region.

"...The outgoing government invested considerable efforts to arrive at direct negotiations without prior conditions with our neighbours and, first and foremost, with Jordan. Despite these efforts, with the assistance of representatives of the United States government, Jordan has not yet responded to our call to come to the negotiating table. The government will continue indefatigably to create conditions that will enable Israel and Jordan to live in peace alongside each other. But we will not be able to attain this without free, direct, face-to-face discussion."

From Statement by then-Prime Minister Shimon Peres
at UN General Assembly, 21 October 1985:

"Let all parties to the dispute facilitate a new phase in Arab-Israeli peace by renouncing - and putting an end to - the use of violence.

"This new initiative should be based on the following principles:

1. The objective of the negotiations is to arrive at peace treaties between Israel and the Arab states, as well as to resolve the Palestinian issue.
2. Neither party may impose pre-conditions.
3. Negotiations are to be based on United Nations Security Council Resolu-

tions 242 and 338 and on willingness to entertain suggestions proposed by other participants.

4. Negotiations are to be conducted directly, between states.
5. If deemed necessary, these negotiations may be initiated with the support of an international forum, as agreed upon by the negotiating states.
6. This gathering can take place before the end of this year, in Jordan, Israel or any location, as mutually agreed upon. We will be pleased to attend an opening meeting in Amman.
7. Negotiations between Israel and Jordan are to be conducted between an Israeli delegation, on the one hand, and a Jordanian - or a Jordanian-Palestinian - delegation, on the other, both comprising delegates representing peace, not terror.

"Aware of the nature of this undertaking, I propose the following as a possible blueprint for implementation:

o Negotiations may produce intermediate as well as permanent arrangements. They may deal with the demarcation of boundaries as well as the resolution of the Palestinian problem. The Camp David Accords provide a possible basis for the attainment of these objectives.

o The permanent members of the Security Council may be invited to support the initiation of these negotiations. It is our position that those who confine their diplomatic relations to one side of the conflict exclude themselves from such a role.

o This forum, while not being a substitute for direct negotiations, can offer support for them. Indeed, nothing should undermine the direct nature of these negotiations.

o In order to expedite this process, the agenda, procedure and international support for negotiations may be discussed and agreed upon at a meeting of small working teams to be convened within thirty days.

"...I hereby proclaim: The state of war between Israel and Jordan should be terminated immediately. Israel declares this readily, in the hope that King Hussein is willing to reciprocate this step.

"Let us not confine the horizons of our vision to the limits set by our past. For the future holds yet untold possibilities for peace and prosperity for our war-torn lands."